

OŠ Ledina, Komenskega 19, Ljubljana

Ledina piše

ŠOLSKO GLASILO

Junij 2010

Letnik L, št. 1

UVODNIK

Dragi ledinski učenci!

Skoraj je že minilo leto, odkar skupaj stopili v šolo in vsak se je naučil nekaj novega. Večina testov je že za nami in bliža se poletje. Na našem prvem srečanju smo ugotovili, da Ledina piše, ki na naši šoli izhaja že leta in leta, ob svojem izidu proti koncu šolskega leta ni več dovolj sveža, aktualna in zanimiva. Zato smo se odločili, da bomo ustvarili spletno glasilo, v katerem smo vas obveščali o vseh zanimivejših dogodkih na šoli in še marsičem.

Ledina piše tokrat izhaja malo kasneje, a zanimivih strani bo za to več. Namreč letošnje šolsko leto je bilo zelo pestro, in večino dogodkov smo ledinski novinarji zapisali v najrazličnejših prispevkih. Med njimi je gotovo najodmevnejši Dan odprtih vrat, zato smo mladi novinarji o tem dnevu pripravili foto-reportažo.

Da uvodnik ne bo predolg, vam bomo zaželeli le še užitek ob branju našega glasila!

Maša Kim Kestner

Uredniški odbor:

Julija Čibej Tivadar, 9.c
Eva Homan, 9.c
Andrej Ruben Repar, 9.c
Maša Kim Kestner, 7.a
Alex Eliana Tadel, 7.a
Manca Turk, 6.b
Iris Jerant, 6.b
Arne Jevnikar, 8.c

Računalniško oblikovanje:

Timotej Resnik, 9.c
Jan Vrhovec, 9.c

Mentorica:

Lidija Stanič

Naslovnica:

Mark Grilc, 8.a

Izbor likovnih del:

Barbara Tacar

TEDEN OTROKA

KAJ JE TEDEN OTROKA?

Teden otroka je praznik, ki ga ne praznujemo veliko let. Teden otroka je program Zveze prijateljev mladine Slovenije. Temelji na obeleževanju Svetovnega dneva otroka, ki ga je leta 1956 priznala Generalna skupščina Združenih narodov. V mesecu oktobru se začne vsak prvi ponedeljek in traja 7 dni. V Tednu otroka se organizirajo različni prostočasni in razvedrilni programi za otroke v vseh večjih krajih po Sloveniji, v javnost pa se preko medijev posredujejo sporočila otrok, ki jih pripravi ZPMS na podlagi sklepov Nacionalnega otroškega parlamenta in povzetkov ugotovitev iz Analize klicev na TOM telefon otrok in mladostnikov.

Maša Kim Kestner, 7.a

Z Eliano naju je zanimalo, kako bi najmlajši Ledinci, če bi lahko, pomagali otrokom, ki zaradi revščine ne morejo hoditi v šolo.

Učenci iz 1.a

Dala bi jim hrano, denar in jih vpisala v šolo.
Alma Kristina Tadel

Zbirala bi denar za Rdeči križ, da bi jim kupili obleke. Otrokom je treba pomagati in jim dati starše.
Ana Pučnik

Jaz bi naredil vse za otroke, da bi radi živeli. Dal bi jim igrače, vodo in hrano in dal bi jim starše ter jim omogočil vse kar si želijo.
Žiga Koren

Dal bi jim hrano in jim kupil hrano ter vse kar bi hoteli. Kupil bi jim tudi mikroskop.
Jon Napotnik

Dal bi jim igračke in vodo.
Arne Sven Sikovšek

Dala bi jim kaj zdravega za jest in pit.
Maruša Milharčič

Dala bi jim hrano in pijačo in igrače.
Aneja Abdič

Dal bi jim denar.
Danijel Iskra

Dal bi jim kruh, ribe, hrano, igrače, avte in barbike.
Abdil Kerim Islami

Dala bi jim hrano.
Uma Jordan- Ferbežar

Dala bi jim denar in hrano.
Tjaša Petek

Dala bi jim hrano, pijačo in igrače.
Lana Meško

Dala bi jim hrano, pijačo in barvice.
Lana Sternšek

Dala bi jim kruh in igrače.
Teja Cahanag

In 1.b

Dal bi jim dom z vrtom.

Tibor Anžel

Dal bi jim hrano, juho in sladoled.

Adam Jušič

Želela bi, da bi imeli starše. Da bi kmalu zrasli in lepo spali.

Ela Romih

Dala bi jim igrače.

Katja Šubelj

Dal bi jim hrano, kaj igrač in jim naredil glasbilo.

Miha Stopar

Jaz bi jim naredil figurice iz papirja.

Benjamin Mureškič

Kaj s čimer bi se lahko igrali in dala bi jim dom.

Izabela Rae

Dal bi jim hrano.

Luka Miloševič

Dala bi jim denar.

Ana Školj

Dal bi jim igrače, ki jih ne rabim več.

Miha Rovtar

Dal bi jim stare obleke.

Leon Rihter- Valner

Dala bi jim veliko igrač in zdravila.

Zora Kortnik

Dal bi jim svojo BEN10 uro.

Andrej Košak

Dala bi jim igrače in hrano.

Marta Lajevec

Dal bi jim svoje backugane in sladoled.

Aljoša Aleksej

Nasilje v šoli

V šoli mnogokrat naletimo na spore in prepire, ki jih včasih ne znamo pravilno rešiti. Takrat se prepiranje pogosto sprevrže v žalitve, pretepe oziroma nasilje. Nasilje se največkrat pojavi med najstniki. Ponavadi fantje radi dokazujejo svoje moči in se spravljajo na šibkejša ter jih ustrahujejo. Toda ko se prepir enkrat razvije v resen pretep, učenec izgubi nadzor nad samim sabo, in takrat lahko pride tudi do hudih poškodb. V šoli se zato trudimo za čim boljše odnose. Mislim, da so za nasilje najpogostejše krivi tisti učenci, ki ne razumejo, da z nasiljem ne bodo nič dosegli ali pa tega nočejo razumeti. Spora nočejo rešiti s pogovorom, ker se bojijo, da bi s tem izgubili svojo moč. Nekateri učenci pa imajo tak vzor od doma, zato jim je treba pomagati in jih naučiti druge vrste reševanja sporov.

Z nasiljem lahko človeka poškodujemo psihično in fizično, zato ustavimo nasilje slej ko prej, saj se šolski pretepi čez nekaj let lahko spremenijo v nekaj veliko hujšega.

Urška Pečarič Strnad, 7.b

Nasilja na svetu je preveč in tudi v šolah ga je veliko. Poleg fizičnega nasilja obstaja tudi verbalno nasilje. Velikokrat se sprašujem, zakaj so nekateri otroci nasilni. Mogoče zato, ker nimajo doma urejenih razmer ali pa tako izražajo svoja čustva. Nekateri so nasilni tudi do učiteljev na šoli in velikokrat zaradi tega učitelj ne more dobro izpeljati ure. Na šoli veljajo pravila lepega vedenja, ki naj bi se jih vsi držali. Menim, da bi bilo nasilja na šoli manj, če bi bili učenci bolj strpni in če bi učitelji več ur namenili reševanju konfliktov.

ČE SPOŠTUJEŠ SEBE, SPOŠTUJEŠ TUDI DRUGE! Ustavimo nasilje in se SPOŠTUJMO!

Lina Čop, 7.b

Pripoved o nasilju

Lansko leto, v 6. razredu, sem se z neko skupino deklet iz lanskega 7. razreda skregala. Vse skupaj se je začelo v prvem nadstropju v prizidku šole. Najprej so se mi smejale in me zmerjale. Rekla sem ji jim, naj me pustijo pri miru. Ker niso odnehale, sem se razjezila in najmanjšo med njimi nadržla ter jo rahlo udarila po rami. Ona pa mi je rekla, da me bo udarila in naj se na to pripravim naslednji dan. Mislila sem si, da si tega ne bo upala storiti.

Naslednji dan, ko smo čakali na uro matematike, je ista skupina deklet prišla mimo. Obkolile so me in dekleta, s katero sem se prejšnji dan skregala, me je močno brcnila v nogo in nato še udarila z roko. Hotela sem ji vrniti, a sem bila preveč v šoku. Na srečo je mimo prišel moj brat in se mi postavil v bran.

Upam, da se kaj podobnega ne bo več zgodilo!

Mirjam Kolbezen, 7.b

BOŽIČ V ŠOLI

Zadnji dan pred božičem. Bil je 24. 12. 2009.

Božič je praznik, ki ga preživiš s tistimi, ki jih imaš rad. Tudi v šoli je bilo božično vzdušje in učenci so pripravili prireditev. Na prireditvi so peli plesali, igrali na različne instrumente in pripovedovali božične zgodbe. Spremljal jih je pevski zbor. Da so predstavo uspešno izvedli, jih je spodbujala ga. Katarina Rigler Šilc, ki je bila organizatorica dogodka.

NAJLJUBŠI PREDMETI

Moj najljubši predmet so organizmi v naravi in umetnem okolju. Všeč mi je, saj govorimo o živalih. Prepričan sem, da mi bo znanje o živalih v življenju prišlo prav.

Martin Pernat, 7.b

Moj najljubši predmet je računalništvo, ker mi je delo z računalniki zanimivo.

Matic Merljak, 7.b

Moj najljubši predmet je športna vzgoja. Šla bom na športno gimnazijo, zato mi bo šport prišel zelo prav.

Kumba Camara, 7.b

Moj najljubši predmet je glasba, ker imam glasbo na sploh zelo rada in me zanima.

Urška Pečarič Strnad, 7.b

Moj najljubši predmet je nemščina, ker je zelo zabavna. Znanje nemščine in tujih jezikov je danes zelo pomembno.

Rok Gutnik, 7.b

Meni sta najbolj všeč dva predmeta: športna vzgoja in slovenščina. Pri športni vzgoji sem zelo sproščena, pri slovenščini pa se vedno naučim kaj novega in uporabnega.

Maruša Pinter, 7.b

Meni je najbolj všeč predmet organizmi v naravi in umetnem okolju. Všeč mi je zato, ker se učimo aktivno, ker skrbimo za živali, ker ne pišemo kontrolnih nalog in ker mi je všeč učiteljica.

Lina Čop, 7.b

Moj najljubši predmet je športna vzgoja zato, ker je zabavna. Zelo všeč so mi tudi likovna vzgoja, angleščina in slovenščina.

Blaž Zupanc, 7.b

Moj najljubši predmet je glasba, ker me zanima. Zanima me tudi zgodovina, saj izvemo, kako se ljudje nekoč živeli.

Alex Eliana Tadel, 7.a

Moja najljubša predmeta sta športna vzgoja in slovenščina. Pri športni vzgoji se razgibam, pri slovenščini pa pišemo besedila za življenje in spoznavamo različne pesnike in pisatelje.

Benjamin Begič, 9.d

Moj najljubši predmet je likovna vzgoja, ker je med ustvarjanjem likovnih izdelkov sproščeno vzdušje in to mi daje umetniški navdih.

Jaka Sodja, 8.c

Moj najljubši predmet je tehnika in tehnologija, ker imam tam najboljše ocene in sem ustvarjalen.

Alex Firšt, 8.b

Moja najljubša predmeta sta matematika in športna vzgoja. Pri športni se sprostim, matematika pa je predmet, ki mi je všeč na splošno.

Jaka Golob, 8.b

Moj najljubši predmet je biologija, ker tam delamo poskuse in je zanimiva.

Gašper Jelen, 8.c

Meni so všeč prav vsi predmeti. Če bi se že moral odločiti, kateri predmet mi povzroča največ skrbi, potem je to zagotovo fizika.

Luka Gajič, 8.a

Moj najljubši predmet je klekljanje, ker rada ustvarjam. Rada pa imam tudi angleščino.

Nazlije Islami, 8.c

Na prvem mestu imam najraje kemijo, saj imam tam dobre ocene in delamo veliko poskusov. Tudi učiteljica nam dobro razloži snov.

Adis Kožar, 8.a

Zelo zanimive so ure geografije, ker učiteljica na zelo zanimiv in pester način razlaga snov. Tuje države me zanimajo in rad potujem.

Arne Jevnikar, 8.c

Najbolj všeč mi je matematika, ker računamo.

Jure Savnik, 6.b

V tednu aktivnosti za preprečevanje kajenja so se v 1.a razredu v času podaljšanega bivanja pogovarjali o škodljivosti kajenja.

In nastala je pesmica.

Pesem o cigaretah

*Janezek bo umrl,
če boste kadili.*

*Če boste kadili,
boste dobili bolezen rak.*

*Če boste kadili,
boste dobili črna pljuča.*

Jon Napotnik

UNESCOVCI O VREDNOTAH

Dobro že poznaš naš Unesco klub, ki se mesečno srečuje na šoli. Pa veš, da je naša šola tudi ASPnet središče in da je v Sloveniji deset takšnih središč? Ali veš, da se poleg Slovenije mnoge šole po svetu vključujejo v Unesco mrežo šol? Zakaj smo del te mreže tudi mi?

Da s sodelovanjem osveščamo ljudi o naših skupnih vrednotah, kot so mir, strpnost, spoštovanje, prijateljstvo, sočutje, ter te vrednote razvijamo. Tako tudi na OŠ Ledina radi sodelujemo v različnih Unesco projektih in na srečanjih. Obeležujemo svetovne dneve, npr. svetovni dan miru, svetovni dan strpnosti, svetovni dan kulturne raznolikosti itd. O njih se pogovarjamo, ustvarjamo, izražamo svoje mnenje. Zelo nama je všeč, ker poskušamo ljudem pomagati in jih osveščati.

Želiva si, da bi Unesco predstavniki vsaj malo pripomogli k temu, da bi nekoč mir, prijateljstvo, spoštovanje, strpnost in kultiviranost bile vrednote, prisotne povsod.

Žan-Matjaž Flogie in Lina Čop, 7.b

O naših najpomembnejših vrednotah so v 7. in 8. razredu razmišljali tako:

O STRPNOSTI

Zame je strpnost ena najbolj pomembnih vrednot. Zdi se mi, da je na svetu premalo strpnosti, še posebej do drugačnih. Veliko ljudi se tega žal ne zaveda. Strpnost je spoštovanje, sprejemanje in upoštevanja drugačnih ljudi. Ljudje bi morali sprejeti invalide, prizadete, temnopolte, ljudi, ki verujejo v drugo vero, ljudi, ki so psihično bolni, ljudi, ki na drugačen način komunicirajo, ljudi z različnimi primanjkljaji, vendar jih ne. Strpnost bi nas morala povezovati in naučiti, kako zelo različni smo in kakšen zaklad človeštva je ta različnost. Če bi se ljudje zavedali, kako zelo pomembna je strpnost, bi bilo veliko boljše. Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Kdor si želi spoštovanja in strpnosti, mora tudi sam to ljudem nuditi.

Lina Čop, 7. b

O PRIJATELJSTVU

Prijateljstvo je povsod okoli nas, včasih smo preveč slepi.
Mir je v globini našega srca, a
Ljubezen pa je vse.
Vse, v kar je lahko verjeti.
Je v naravi.
Diha okoli mojih las.
In šele, ko se ustavim in pogledam z odprtimi očmi in odprtim srcem čutim,
kako mi razjasnjuje svet.
Kako zelo me rešuje.
Čutim mir.
Ko jo zagledam in je moje srce popolnoma odprto in okoli mene je toliko prijateljev.
Ne vem zakaj, a so tam.
Lahko so različne barve, a mi tega ni mar.
Lahko so iz popolno drugega sveta.
Moje srce je odprto za vse težave njihovega sveta in jim ponudim lepote svojega.
Ponudim jim lepoto svojega srca.
Iskreno.
In moje telo je lahko prvič srečno.
Saj sem popolnoma brez meja. Lahko sem svobodna.
Čutim jih. Kot ljudi.
In spet smo pristni.
Lahko smo enaki.
Prijatelj se dotakne tvojega srca. V hipu.
Prijatelj te objame in te dvigne, ko tvoja krila pozabijo leteti.
Zanima me, ali za to rabiš veliko besed?
Ali moraš biti lep?
Ali so tu pomembne razlike in bolečine?
Ali je tukaj pomembno naše okolje?
Ne razumem, zakaj se ne moremo enkrat vsi ljudje objeti.
In pozabiti.
In razumeti, da je včasih potreben le pogled in le nasmeh, da postaneš nekomu prijatelj,
da ga rešiš in si srečen.

Lara Ružič Povirk, 7.b

O PRIJATELJSTVU MED RAZLIČNIMI KULTURAMI

Intervju z učenko Coralie Truptin, ki sodeluje v mednarodni izmenjavi z OŠ Ledina

Marjeta: Prihajaš iz Francije. Kako bi opisala svojo deželo?

Coralie: V Franciji imamo gore, morje in podeželje. Naša dežela je zelo velika.

Marjeta: Kako pa izgleda tvoj kraj?

Coralie: Je majhno mesto in mirno, ima šolo in gimnazijo.

Marjeta: Kako preživljaš svoj prosti čas?

Coralie: Jaham, gledam televizijo ali brskam po internetu.

Marjeta: Kaj si do sedaj že uspela videti v Sloveniji?

Coralie: Veliko stvari: Bled, Postojnsko jamo, Naklo, Škofjo Loko, vikend moje družine na Mlišah, Piran, Ljubljano, Sečovelje.

Marjeta: Kakšno je tvoje mnenje o Sloveniji?

Coralie: Tukaj mi je bolj všeč, kot v Franciji! Vaša šola je zelo drugačna od naše.

Marjeta: Kakšne pa imaš izkušnje s Slovenci?

Coralie: Zelo pozitivne! Slovenci ste zelo simpatični. S tukajšnjimi najstniki se zelo dobro ujamem.

Marjeta: Ali opaziš kakšne razlike med ljudmi te in tvoje dežele?

Coralie: Mislim, da velja povsod, da obstajajo bolj in manj prijazni ljudje.

Marjeta: Ali meniš, da so ljudje lahko dobri prijatelji, tudi če živijo daleč narazen?

Coralie: Seveda.

Marjeta: Ali bi rada ostala v stikih s svojimi slovenskimi prijatelji?

Coralie: Z veseljem!!!

Marjeta: Kakšno je tvoje mnenje o različnih običajih in tradicijah? Ali lahko predstavljajo oviro, če želijo ljudje iz različnih kultur postati dobri prijatelji?

Coralie: Ravno nasprotno. Pomembno je poznati druge kulture, običaje, načine življenja, in jih sprejemati. Za prijateljstvo to ne sme biti ovira.

Marjeta: Kaj tebi pomeni prijateljstvo?

Coralie: To, da se z nekom dobro razumeš, da lahko skupaj počneš stvari, ki te zanimajo in da se mu lahko zaupaš.

Marjeta Merjasec, 8.a

DEVETOŠOLKA MAŠA MARC - OBETAVNA TENIŠKA IGRALKA

Tenis je lep, sproščujoč in zanimiv šport, tako za zabavo kot »za res«. Kako usklajuje šolske obveznosti z napornimi treningi, koliko prostega časa ima, nam bo povedala obetavna teniška igralka Maša Marc iz 9.c razreda.

Zakaj si se odločila ravno za tenis? Kdo te je navdušil zanj?

Ker ga je igral moj bratranec.

Koliko let že treniraš?

8 let.

Koliko si bila stara, ko si začela trenirati? Kje si trenirala takrat?

Takrat sem bila stara 6 let, trenirala pa sem v teniškem klubu Uroša Tanka.

Kje pa treniraš sedaj?

Zdaj že 3 leta treniram v teniškem klubu Maje Matevžič.

Kaj imaš raje: treninge ali tekme?

Tekme, ker so bolj zabavne.

Ali je pri tenisu kakšna stvar, ki ti ni všeč?

Ne!

Ali imaš sponzorja? Kdaj si ga dobila?

Da, imam sponzorja za loparje (Wilson) , ki sem ga dobila pred dvema letoma!

Kako dolgi so tvoji treningi in kako potekajo?

Treningi trajajo približno 4 ure. Najprej se ogrejemo, tako da tečemo. Potem pa imamo približno 2 uri teniški trening, izvajamo različne teniške vaje. Nato imamo še približno 1 uro in pol kondicijskega treninga, na katerem delamo vaje za kondicijo.

Koliko zmag si že dosegla? Katera zmaga ti največ pomeni?

O, veliko - ne štejem več (smeh). Največ mi pomenijo zmaga na masterju (14-16 let) letos, zmaga v Umagu (dvojice) in bronasto odličje na ekipnem evropskem prvenstvu v Italiji.

Ali imaš tudi kakšno mednarodno zmago?

Ja, tudi teh je kar nekaj. Na primer zmaga do 16 let v Italiji, zmaga na Hrvaškem v Umagu.

Se še spomniš, kdaj si zmagala prvič?

Kakšno je bilo veselje po tekmi in kdo vse ti je čestital?

Ja, to je bilo pred šestimi leti, ko sem zmagala v mini tenisu. Pravzaprav se takrat še nisem zavedala, kaj je to zmaga in kaj pomeni. Po tekmi so mi čestitali starši, trenerji in sorodniki.

Kdo te pri tenisu najbolj podpira?

Pravzaprav vsi. Starši, sorodniki, trenerji, sošolci ...

Kako pa ti gre ob tenisu v šoli?

Hmm (smeh). Glede na to, koliko manjkam, dobro.

Ali imaš tudi kakšnega vzornika?

Ja, moji vzornici sta Caroline Wozniacki in Kim Clijsters.

Eva Homan, 9.c

Dan odprtih vrat

Knjiga, knjige! Verjetno beseda knjiga ni bila še nikoli tolikokrat izgovorjena kot današnjega dne, 10. aprila 2010, ko smo počastili Unescovo imenovanje Ljubljane za svetovno prestolnico knjige. In kako tudi ne bi, saj je naša šola odprla vrata vsem, ki jih knjige zanimajo, jih imajo radi in menijo, da so pomembne. Knjiga je bila navdih učencem in njihovim mentorjem, da so pripravili številne in raznolike delavnice, na katerih so se pogovarjali, brali, tekmovali, pisali, skratka ustvarjali na tisoč in en način.

Za žlahten pridih ob dnevu knjige pa so s svojim obiskom prispevali pisateljici Janja Vidmar in Ifigenija Simonović ter pisec Moje sr(e)čne knjige Žiga Vavpotič.

Unesco dan na OŠ Ledina je potekal tudi v znamenju 10. obletnice delovanja Nacionalnega ASPnet Unesco projekta Dobre vesti iz naše šole in našega mesta, ki smo jo proslavili skupaj z učenci in mentorji sodelujočih šol iz vse Slovenije. Učenci sodelujočih šol v projektu so z našimi učenci soustvarjali v delavnicah, gledališka skupina iz OŠ dr. Jožeta Pučnika iz Črešnjevca pa je ob gledališki skupini OŠ Ledina, ki je odigrala svojo igro Kulturljubljana, za praznik podarila svojo gledališko predstavo Ta odštetan dan.

In ne nazadnje, ta dan je potekal tudi v znamenju medgeneracijskega povezovanja. Odlično sodelovanje upokojenih slikark in učencev naše šole na temo Ljubljana, moje mesto je rodilo imenitno razstavo, ki krasi hodnike v 1. nadstropju šole. Razstavo je otvoril župan Ljubljane, g. Zoran Janković.

Mladi novinarji, učenci naše šole, so imeli polne roke dela. Budno so spremljali dogajanje na šoli in zapisali krajša foto-poročila, v katerih lahko preberete, kako in kaj so učenci in tudi obiskovalci ustvarjali v delavnicah.

Lidija Stanič

Delavnica: Braillova pisava

Branje z zavezanimi očmi

Učenci so se učili Braillove pisave.

V 4.a so se učenci in njihova razredničarka ga. Vladka Mladenovič učili Braillove pisave. Razredničarka je povedala, da je to temo izbrala, ker se ji zdi zanimiva in poučna, saj učenci tako spoznavajo drugačnost.

Učenci in obiskovalci so morali z zavezanimi očmi prebrati nekaj besed v pisavi za slepe. Učenka Petra je povedala, da se je zelo zabavala. Sošolec Marko pa do sedaj ni vedel, da lahko tudi slepi berejo.

Jure Savnik, 6.b

Kot učenka, mlada novinarka, sem obiskala svoje prve tri delavnice, in če povem po pravici, bi se sama najraje udeležila vseh, saj je bilo povsod prijazno in sproščeno vzdušje, da te kar omami.

Bralni maraton

Z neverjetnim zanimanjem so učenci glasno brali knjigo.

Najprej sem obiskala učence, ki so se vpisali v delavnico Bralni maraton. V učilnici, ki je bolj spominjala na domačo dnevno sobo kot na šolski prostor, so učenci že vneto brali knjigo. Vsi so dobili izvod knjige Alice Kuipers z naslovom Življenje na vratih hladilnika. Vsak učenec je imel na majici pripeto svoje ime, saj so bili iz različnih razredov. Ker se v zgodbi mati in hči pogovarjata prek sporočil na vratih hladilnika, so se odločili, da bodo sporočila hčerke Claire glasno brale dekleta, mamina pa fantje; seveda ne vsi naenkrat, ampak v dvojicah.

Učiteljicama Sonji Vidrih in Taji Užnik, ki je izbrala knjigo, pa ni bilo treba delati miru kot ponavadi pri pouku. Vsi so bili čisto tiho in pridno sodelovali, saj jih je vsebina knjige tako zelo pritegnila in tudi vidno ganila.

Kaligrafija

Elegantno ročno napisano sporočilo ima poseben učinek in se ne da primerjati s še tako lepo oblikovano pisavo iz tiskalnika.

V delavnici, ki jo je vodil učitelj tehničnega pouka Lázsló Herman, so se učenci in tudi njihovi starši učili lepega in elegantnega ročnega pisanja, ki se je uporabljalo vse do iznajdbe tiskarskega stroja.

Na začetku je gospod Herman napisal na tablo s kaligrafskimi črkami KALIGRAFIJA, kar je bila res pika na i in navdih za udeležence delavnice.

Otvoritev medgeneracijske razstave

»Ljubljana, moje mesto«

Danes, na delovno soboto, je našo šolo obiskalo za nas veliko pomembnih ljudi, med njimi tudi nekoč ledinska ravnateljica in danes slikarka ga. Alenka Kozinc Vilfan, ki je svojimi kolegicami, prav tako upokojenimi slikarkami, razstavila svoja slikarska dela v 1. nadstropju naše šole.

Pomemben gost je bil tudi župan Ljubljane, g. Zoran Janković, ki je otvoril razstavo slikarskih del upokojenih slikark in učencev naše šole na temo »Ljubljana, moje mesto«. Naš pevski zbor je pripravil topel sprejem s pesmico o zmaju in učenci 5.a so pod vodstvom ge. Irene Šimenc Mihelič recitirali pesem, ki jo je napisala naša učiteljica Mirjam Sabina Žvegla.

Gospa Alenka Kozinc Vilfan je povedala, da se ji zdijo slike naših petošolcev tako čudovite, da ne ve, če bo sploh še slikala. Povedala nam je tudi, da jo za slikanje navdihne motiv, ki ga včasih išče tudi kakšno leto.

Gospod Zoran Janković, ki je imel komaj kaj časa, je prijazno povedal, da je vesel prisrčnega sprejema in spoznanja, da se utrjujejo in širijo odnosi med generacijami. Ko sem ga še vprašala, ali ga je kakšen izdelek tako navdušil, da bi tudi sam poizkusil kaj podobnega naslikati, mi je odgovoril, da so ga vse slike navdihnile, le da slikal ne bo, saj nima veliko umetniške žilice.

Maša Kim Kestner, 7.a

Delavnica: IZDELAVA PAPIRJA

Izdelajmo papir, kot so ga izdelovali nekoč.

V tehnični učilnici so učenci 7.b in 8.a pod vodstvom ge. Kristine Novak izdelovali papir na starodaven način. Surovina za izdelavo je bila celuloza, učenci pa so se nato razdelili v skupine in vsaka od njih je na določen način celulozo obdelala. Udeleženci so trgali, mešali, lepili, celo likali, da je bil papir hitreje suh. Seveda je pri vsem tem nastala velika packarija, ki pa so jo učenci marljivo počistili. Ob koncu delavnice je vsak učenec s seboj odnesel ročno izdelan papir, nekateri celo umetelno okrašenega.

Delavnica: KULTURNA DEDIŠČINA NAŠEGA MESTA

Spoznajmo, kakšno je bilo kulturno življenje našega mesta.

Učenci 4.b so ob družbi učencev iz Pišec ter staršev spoznavali kulturno dediščino našega mesta. Na dogodek so se že prej doma temeljito pripravljali, v šoli so na temo kulturne dediščine izdelali razredno in elektronsko knjigo, med delavnico pa so svoje delo predstavili. Po predstavitvi so preizkusili svojo ustvarjalno žilico; slikali so na steklo, izdelovali znamke ... Motiv vseh izdelkov pa je bila seveda kulturna dediščina našega mesta. Starši so se medtem umaknili v bralni kotiček, kjer so bile razstavljene knjige učencev. Vzdušje med delavnico je bilo odlično in vsi udeleženci so s seboj odnesli prijetne spomine.

Alex Eliana Tadel, 7.a

Delavnica: Japonske pismenke

Gostja Barbara Kozamernik, ki je že obiskala Japonsko, je učence predmetne stopnje učila pisati z japonskimi pismenkami.

Učenci, ki so se udeležili delavnice japonskih pismenk, so se najprej naučili samo nekaj preprostih znakov, ki so najosnovnejši v japonščini. Dobili so posebne učne liste, na katerih so lahko vadili. Nato so dobili listek s svojim imenom v slovenščini in japonščini in ga nato s tušem in čopičem prepisali na velik papir. Bilo je zelo zabavno in poučno. »Delavnica je bila super in upam, da bomo kaj takega še kdaj ponovili!« so menili v večini.

Lucija Levstek, 7.a

Delavnica: Junaki moje slikanice

Učenci so izdelovali in oživljali svoje najljubše knjižne junake. Na delavnici so učenci 1.a in 1. b pod vodstvom razredničark izdelali svoje knjižne junake. Najprej so junake narisali na papir, potem pa so jih izrezali in nalepili na palčke. Na koncu so z vsemi lutkami odigrali predstavo. Prvošolec Val nam je povedal: »Moj najljubši junak je mucek Bine, zato sem ga tudi izdelal. Tudi sicer zelo rad rišem in ustvarjam.«

Delavnica: Pika Nogavička v novi preobleki

Navdih za svojo predstavo so tretješolci iz 3. b razreda našli v stari dobri in večni knjigi Pika Nogavička.

Tretješolci so zaigrali tri prizore iz zgodbe o Piki Nogavički. Izdelali so tudi svoje knjižice, v katerih so predstavili svoje pesmice in zgodbice. Otroci so se pri tem zelo zabavali, pomagali pa so jim tudi starši.

Delavnica: Srečanje s poezijo Toneta Pavčka

Z znanim, uglednim slovenskim pesnikom, prevajalcem, urednikom, prejemnikom številnih nagrad in priznanj in Unicefovim ambasadorjem so se učenci »družili«
nekoliko drugače.

Kljub temu da Tone Pavček ni mogel priti, je bila delavnica zelo zanimiva. Učenci naše šole in učenci gostujočih šol so v skupinah pod mentorstvom učiteljic Tanje Trpin in Nives Syed Mihelič recitirali, dopolnjevali, poustvarjali in ilustrirali Pavčkovke pesmi. A ne le to, igrali so se celo pantomimo na temo njegovih pesmi in uganjevali naslove njegovih pesmi. Pri pisanju in dopolnjevanju pesmic je marsikateri učenec spoznal, da pesnjenje ni mačji kašelj.

Delavnica: Moja knjiga

Mladi avtorji so predstavljali svoje knjige.

V lično urejeni učilnici so učenci, ki so se udeležili delavnice Moja knjiga, predstavljali svoje knjige. Ogledali smo si lahko tudi razstavo raznovrstnih knjig. Mize so bile bogato obložene s številnimi knjigami, ki jih je mentorica Zdenka Ožinger Hrovat razporedila po zvrsteh. Gaja iz 6.a nam je povedala, da se je delavnice udeležila zato, ker je svojo knjigo vložila veliko dela. Delavnica ji je bila zelo všeč in slišala je kar nekaj novih zgodb.

Delavnica: Oblikovanje platnic

Za vse, ki radi oblikujejo, režejo, rišejo, lepijo ...

Pod vodstvom učiteljice za likovno vzgojo Maje Korade Šobar so učenci oblikovali platnice za Unesco, Eko in Zdravo šolo. Nastale so zelo zanimive, raznobarvne platnice iz filca. Učenke so se delavnice udeležile predvsem zato, ker rade ustvarjajo.

Delavnica: Klekljano kazalo

V pomirjajoči tišini so izpod spretnih prstov nastajala čipkasta kazala.

V delavnici so učenci vseh razredov predmetne stopnje klekljali kazala. Mentorica Ines Štular jim je pripravila vzorčke za kazala, ki so jih potem klekljali in nalepili na papir. Učenci so povedali, da je klekljanje sicer težko, a so izdelki zelo lepi in vredni truda.

Julija Čibej Tivadar in Eva Homan, 9.c

Delavnica: skozi zgodbo in sliko: Ljubljana, zmajevo mesto

Učenci drugih razredov naše šole so obiskovalce navdušili s petjem, igranjem in poznavanjem legende o ljubljanskem zmagu.

Drugošolci so pod vodstvom Mirjam Sabine Žvegla spoznali legendo Zmajeve skrivnosti iz knjige Slovenski miti in legende (Polona Škrinjar). Učenci so prosto pripovedovali legendo ob slikah, ki so jih na slikali sami, nato pa so vse to združili v skupno razredno knjigo. Zaigrali so tudi odlomek iz istoimenske dramske igre in glasbeno interpretirali pesem Ljubljanski zmaj, ki so se jo s pomočjo slikopisa in igre odmeva naučili tudi obiskovalci.

Eva Homan, 9.c

Delavnica: Ljudska pravljica v leporellu

Učenke in učenci 3.a razreda so na dan odprtih vrat izdelovali pravljice iz leporella oziroma kartonke.

Otroci so si sobotno dogajanje popestrili z zanimivo zgodbo, ki so jo izdelali skupaj s starši.

V leporell so vstavili sličice, ki so jih narisali na bel papir. Tako je vsak otrok izdelal svojo slikanico o miški, ki si je pretrgala trebušček. Pri tem so jim pomagali tudi starši, ki so se ob dogajanju zelo zabavali. Vodja projekta je bila ga. Monika Krošelj, njeni učenki Judita in Eva pa sta nam povedali, da je bilo vzdušje zelo sproščeno in ustvarjalno.

Eva Homan in Julija Čibej Tivadar, 9.c

Delavnica: Knjiga mojih zgodb

Ponosni na svoje knjige

Učenci 5. b razreda so pod vodstvom razredničarke Dragice Mencinger izdelovali svoje knjige na temo moje zgodbe.

Učenci so knjige že en teden prej med poukom napisali in ilustrirali, v času delavnic pa so jih vezali. Šlo jim je kar dobro od rok. Ko sva vstopila, naju sploh niso opazili, kajti imeli so polne roke dela z vezavo. Učenec Tim je rekel, da zelo rad piše in ilustrira knjige. Starši in učenci so se strinjali, da je bila delavnica pestra in zanimiva.

Delavnica:

Vodič po Ljubljani - predstavitev razredne knjige

V 5.a ste lahko zavohali in občutili duh stare Ljubljane.

Z računalniško projekcijo, s kar dvema knjigama (v eni so zbrane njihove slike, ki krasijo tudi avlo v 1. nadstropju naše šole, v drugi zgodbe), s petjem in igranjem so učenci zanimivo in natančno predstavili Ljubljano. Starši so bili navdušeni. Učenci so rekli, da jih od zdaj naprej zgodovina Ljubljane še bolj zanima. Tudi učiteljica ga. Irena Šimenc Mihalič, ki je učence pripravljala in vodila, je pohvalila njihovo zavzetost in ustvarjalnost.

Delavnica: Knjiga ledinskih rekordov

Najboljši športniki iz vsakega razreda naše šole so se preizkusili v različnih gibalnih aktivnostih.

Učitelji športne vzgoje so se odločili, da bodo izdelali Ledinsko knjigo rekordov, ki bo ogledalo športnih znanj in dosežkov učencev Osnovne šole Ledina.

Po dva ali trije najboljši športniki iz razreda so se v disciplinah: plezanje po žrdi, zavezovanje čevljev, preskakovanje kolebnice, počepi, metanje žoge na koš in dotikanje plošče z nogo zelo trudili doseči čim boljše rezultate. Najboljše dosežke so dosegli učenci tretjih razredov. Kdo je bil najboljši v vsaki triadi, kdo je absolutni zmagovalec, boste lahko prebrali v knjigi, ki jo bodo izdali učitelji športne vzgoje.

V delavnici rekordov je bilo pravo športno vzdušje. Na koncu so bili vsi izmučeni. Dva tekmovalca sta nama zaupala, da sta se veselila in da jima je delavnica zelo všeč.

Delavnica: Moja sr(e)čna knjiga

Srečanje z Žigo Vavpotičem, avtorjem knjige *Moja sr(e)čna knjiga*, bivšim učencem naše šole, Unescovim glasnikom ...

Učenci osmega in devetega razreda naše šole so se z učenci gostujočih šol iz OŠ dr. Jožeta Pučnika iz Črešnjevca pri Slovenski Bistrici in Leona Štuklja iz Maribora vred udeležili srečanja z Žigo Vavpotičem, avtorjem knjige *Moja sr(e)čna knjiga*, bivšim učencem naše šole in Unescovim glasnikom.

Žiga Vavpotič je učencem med prijetnim enournim druženjem predstavil svojo *Srčno ali Srečno* knjigo, knjigo, ki jo pravzaprav pišeš lahko sam. Knjiga je nekakšen vodnik za osebno rast in načrtovanje življenjskih poti. Učence je v delavnici vodil tako, da so razmišljali o sebi, svojih življenjskih ciljih, željah, poslanstvu, o svoji odgovornosti do sebe in drugih.

Gospoda Vavpotiča smo ujeli na stopnicah, ko je hitel na prireditev, a si je vzel minutko časa. Povedal je, da so učenci zelo sodelovali, a da so živahnejši, kot so bili včasih. Poudaril pa je tudi, da se na Ledini vedno dobro počuti in da je to zanj najboljša šola.

David Lovše in Tim Maver, 7.a

Delavnica: SREČANJE S PISATELJICO JANJO VIDMAR

Toliko bi še vprašali in povedali, da je urica druženja s pisateljico prehitro minila.

Učenci sedmega, osmega in devetega razreda naše šole smo se z učenci OŠ Hinka Smrekarja in učenci OŠ XIV. divizije s Senovega vred udeležili srečanja s pisateljico Janjo Vidmar. Med prijetnim enournim druženjem smo se s pisateljico pogovorili o marsičem: o pomembnosti književnosti v današnjem svetu, o pomembnosti ohranjanja slovenskega jezika, o njeni najnovejši knjigi ter o različnih drugih stvareh. Srečanje je potekalo v sproščenem in prijetnem okolju, k čemur je zagotovo pripomogla prijetna in simpatična gostja.

PRIREDITEV OB 10. OBLETNICI DELOVANJA DOBRIH VESTI IZ NAŠE ŠOLE IN NAŠEGA MESTA

Krona vseh dogodkov in delavnic, ki so potekale na dan odprtih vrat, pa je bila zagotovo prireditev ob 10. obletnici delovanja Dobrih vesti iz naše šole in našega mesta, ki ga že deset let zelo uspešno vodi naša ravnateljica ga. Ljubica Kosmač.

Po uvodnem pozdravu ravnateljice so o pomenu knjige spregovorile Dorica Glassford Cimerman, predstavnik Nacionalne komisije za Unesco Slovenije, pisateljici Ifigenija Simonović in Janja Vidmar in pisec Moje sr(e)čne knjige Žiga Vavpotič.

Ravnateljica Ljubica Kosmač je nato spregovorila o projektu Dobre vesti, ki povezujejo 10 šol po vsej Sloveniji in dopolnilno šolo slovenskega jezika v Srbiji ter podelila priznanja za soustvarjanje projekta OŠ XIV. divizije s Senovega in OŠ Leona Štuklja iz Maribora, vsem šolam pa listine o sodelovanju, pohvale in zahvale. Priznanje je podelila tudi naši pomočnici ravnateljice ge. Mariji Valenčak za ustvarjalno delo v projektu v njegovih začetkih.

Vodji projekta Ljubica Kosmač je za uspešno desetletno vodenje projekta v odsotnosti Karle Leban, vodje ASPnet središča Ljubljana, podelila priznanje ga. Tanja Trpin, koordinatorica Unesco šole na naši šoli.

Po slavnostni podelitvi priznanj in pohval so učenci naše šole ter učenci OŠ dr. Jožeta Pučnika iz Črešnjevca postregli s pestrim kulturnim programom. Najprej smo si ogledali zabavno in zanimivo predstavo Totalka odštekan dan, ki so jo uprizorili učenci OŠ dr.

Jožeta Pučnika, nato pa so člani gledališkega kluba in pevskega zbora uprizorili predstavo Kulturljubljana, ob kateri smo se vsi nasmejali. S tem dogodkom je bil sobotni dan odprtih vrat zelo prijetno zaključen.

A. Eliana Tadel, 7.a

Delavnica: Stoletne bukvice

Učenci sedmih razredov smo raziskovali razvoj knjige, tiska in pisave od začetka do danes. Izdelali smo plakate, elektronski kviz in zbrali stare knjige iz "domačih knjižnic naših babic in dedkov."

Z učiteljicama geografije in zgodovine go. Natalijo Lampič in go. Danijelo Jerina smo se nekateri učenci iz sedmega razreda družili na predurah in zbirali gradivo z naših in pa tudi tujih spletnih strani. Nato smo najpomembnejše in najzanimivejše podrobnosti stisnili na plakate in seveda dodali še slike ter jih obesili v zgodovinski učilnici, v kateri se je odvijala tudi delavnica japonskih pismenk.

Vse to smo pripravili zato, da bi se obiskovalci delavnice lahko poučili o pomembnosti knjig in njihovih pisateljev.

Kot sem že omenila, smo zbirali tudi stare knjige, ki smo jih prav tako razstavili v zgodovinski učilnici. Ena najpomembnejših je bila knjiga Alme Karlin. O njej smo naredili kratek povzetek. Alma je bila dokaj revna Celjanka, ki je prepotovala cel svet. Denar je služila tako, da je učila tuje jezike v drugih državah. Tako se je od svojih učencev tudi sama naučila novih jezikov in le-te je v naslednji državi, ki jo obiskala, tudi poučevala. Čeprav v času svojega življenja niti ni bila tako znana, so knjige, v katerih je opisovala svoja potovanja, zdaj zelo popularne in prodajane po vsem svetu.

Vložen trud je bil poplačan, saj je delavnica oz. razstava super uspela!

Lucija Levstek, 7.a

Delavnica: Zgodba v stripu

Vsi, ki radi rišejo, in teh ni bilo malo, so se prijavili na delovnico, v kateri so se učili, kako se nariše strip.

Približno dvajset učencev predmetne stopnje je pod taktirko mentorice Barbare Tacar risalo stripe. Razdeljeni so bili v pet skupin in vsaka si je izbrala določeno temo, povezano z našim glavnim mestom. Delo je potekalo po korakih: najprej so učenci skicirali, nato so narisali okvirje, v katere so narisali zgodbe, sledilo je pisanje v oblačke in čisto na koncu so vse skupaj prevlekli s črnim flomastrom. Učenci so v delavnici zelo uživali.

Val Fürst, 6.b

LITERARNI KOTIČEK razredne in predmetne stopnje

Kača

Kača je lezla in h goram prilezla.

Po gorah je tri dni lezla.

Prilezla je do morja.

Tam je na kita zlezla.

Preplula sta ocean.

Kača je kar naprej lezla.

Do luže je prilezla.

Kača je videla miš in jo je pojedla.

Kača je pustila jajca. Čakala je tri dni.

Z novimi kačami je šla naprej. Prišle so do Afrike, tam so srečale tigra. Tiger jih je pripeljal do močvirja. V močvirju so bile žabe. Šla je naprej. A žabe so ji sledile. Kvakale so za njo.

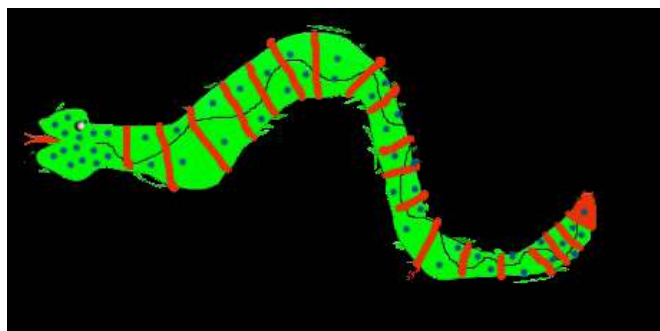
Uspelo ji je zbežati. Videla je markacijo. Šla je naprej. In še eno markacjo je videla, ta je bila vijolična. Videla je svojo prijateljico. Tudi ona je imela mladičke. Bila je na vijolični poti. Za vijolično pot je značilno, da ima labirinte.

Tudi jaz sem prehodil vijolično pot. Prehodil sem vse labirinte.

Vijolična pot je pri mestecu Beli. Beli je na otoku Cres. Na Cres pa prideš s trajektom. Na vijolični poti sem videl kačo biserno leopardnico. Videl sem rjavo kačo, velika zelena kuščarja, ki sta se podila, žabe, ki so kvakale, in ovce.

Priporočam vam jo.

David Jurca

KAVBOJ MAX IN NJEGOVA PRVA LJUBEZEN

Kavboj Max se je zelo rad igral z ribiško palico in lovil ribe. A še vseeno je moral pomagati očetu. Veliko se je moral naučiti, npr. streljati s puško, loviti z laso in jahati konja. Jahanje mu je delalo malo težav.

Ko je njegova mati rodila dojenčka, je bilo napeto. Ko pa je Max izvedel, da je punčka, je bilo Maxu grozno nerodno. Mama mu je govorila, naj mu ne bo nerodno. A nič ni pomagalo. Zaradi tega mu je šlo vse narobe. Namesto da bi laso vrgel okrog vratu krave, si jo je ovil okrog nog. Ali pa jahanje na konju. Ko je želel stati na konju, se je postavil na vse štiri. To je bilo grozno.

Ko je njegova sestra zrasla, je bila zelo lepa. Max je vedel, da se ne sme poročiti z njo. Čez nekaj dni je bil star enajst let. Takrat se je zaljubil v prelepo deklico, a to ni bila njegova sestra, o ne, bila je Julija iz sosednje hiše. Takoj se je hotel poročiti. Takrat mu je šlo vse prav. Ko je odrasel, se je res poročil z njo.

Zala Blatnik, 2.b

O JEŽKU PIKCU

Pikec je bil še v trebuščku, ko sta se mamica in očka ločila. Pikec se je skotil. Ko je bil star že eno leto, je vprašal mamo, zakaj nima očka. Rekel je, da imajo vsi sošolci očija. Mama mu je rekla, da mu bo povedala, ko bo starejši.

Pikec je rasel in rasel. Ko je bil že dovolj pameten, je to ugotovil sam. Odločil se je, da bo živel z mamo. Pa je šel nekoč na sprehod. Ko je zagledal mlado ježovko Pikico, je začutil, da mora imeti tudi on svojo družino. Mami je povedal, da že ima svojo družino in da odhaja. Mama ga je poljubila na bodice. In s polnimi kovčki je odšel. Pikica ga je že čakala. Za božič sta hodila k mami. In enkrat, ko sta prišla na božič, je prišel njegov oče. Objel je mamo in sina. In tako so živeli do konca svojih dni.

Mila Furst, 2.b

POČITNICE

Na počitnicah sem se bil pri babici. Hodila sva na vrt in z nama sta šla moja teta in moj bratranec Rok. Na vrtu sem igral s teto badminton in pomagal babici saditi zelenjavo. Pomagal sem ji kopati zemljo. Moj bratranec je dojenček, zato sem ga čuval in tudi previjal. Gledal sem tudi nogomet Inter : Barcelona. Bilo je 1: 0 za Barcelono. Bil sem dolgo pokonci in v postelji sem bral knjigo Sonce v brlogu. Pri babici sem bil do petka in imel sem se lepo.

Jure Tozon, 2.b

Žirafa pripeljejo v živalski vrt

Nekoč je živela žirafa po imenu Mina.

Imela je veliko prijateljev in bila je zadovoljna.

A nekega dne so jo zgrabili lovci!

Odpeljali so jo v živalski vrt.

In od takrat živi v živalskem vrtu.

Eva Rac, 2.b

GREGOR + SIMONA

Gregor je bil zaljubljen v Simono in Simona v njega. Gregor je mislil, da ga Simona ne mara, ker je ona vitka, on pa debel, zavaljen kot kepa.

Simona je rekla: »Gregor je močan in tak velikan, jaz pa sem majhna kot kakšen goban, za to mu nisem všeč.«

Gregor je rekel: »Postal bom vitek in lep in ne bom več debel kot kakšen planet.«

Simona je rekla: »Postala bom močna in velika in moja postava bo najlepša slika.«

Gregor je rekel: »Ko bom suh in ko bom lep, bom všeč Simoni.«

Simona je rekla: »Ko bom velika in ko bom močna, bom všeč Gregorju.«

Gregorju je opica ovila ovijalko okoli telesa, da je bil suh. Simona si je dala blazine okoli pasu, da je postala močna.

Na Valentinovem plesu sta se srečala in Simona je rekla: »Iščem močnega fanta.«

Gregor je ponavljal: »Iščem lepo in vitko deklico, toda na plesu je ne najdem.

Gregor si je raztrgal ovijalke okoli pasu, da je postal zopet močan. Nato je Simona s sebe potegnila blazine, da je postala vitka in lepa. In tako je nanoslo, da sta Gregor in Simona našla drug drugega in živela sta skupaj srečno do konca svojih dni.

Matija Mandič, 2.b

Moje počitnice

Počitnice sem preživela pri babici. Zelo sem se zabavala. Tam imam muca in se zmeraj igrava. Vedno priteče k meni in ga vzamem v naročje. Pri babici se vedno zgodi kaj zanimivega. V soboto je prišla k meni Polonca. Skupaj smo šli v hribe. Potem smo pekli na žaru. Tam je zelo lepa narava. S Polonco sva se lepo igrali. Potem sva se lovili. Polonca je med tekom padla in si poškodovala nogo. Zelo mi je bilo žal, ker je potem Polonca morala iti. Naslednji dan sem se s prijateljicami spet igrala skrivalnice. Zelo smo uživale.

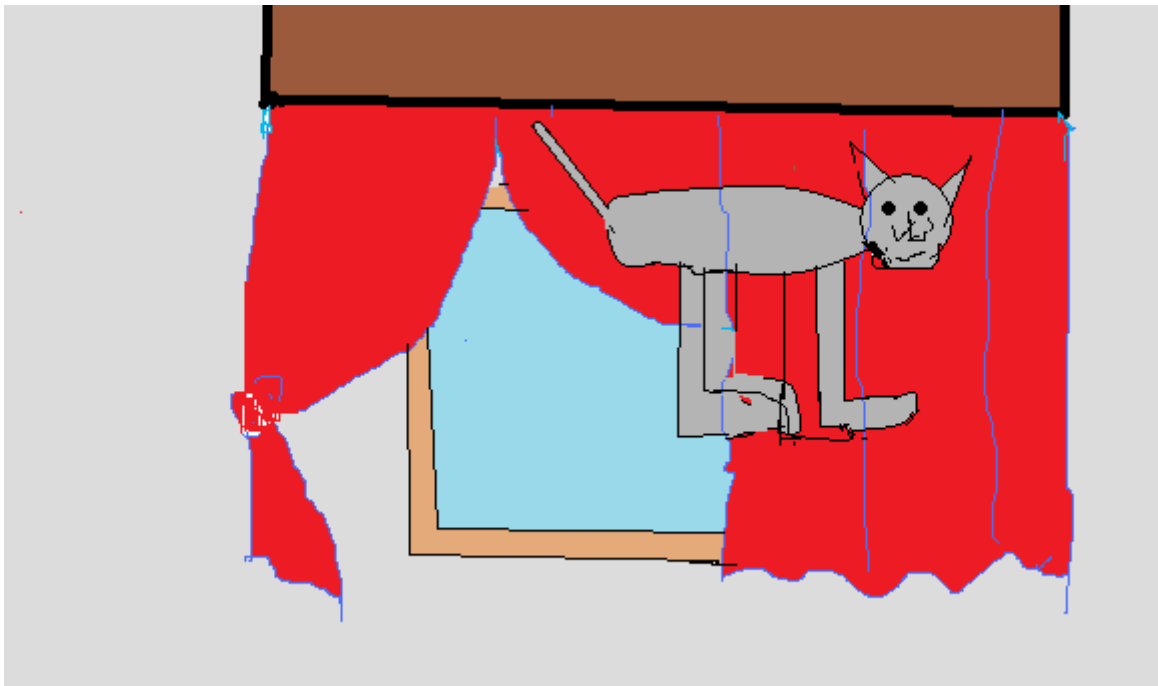
Zabavno je bilo tudi, ko sva šla z očijem na kres. Bil je zelo velik. Domov sva prišla šele ob 11.00.

Škoda, da so počitnice tako hitro minile.

Lana Šilc, 2.b

O mucku, ki se ni hotel umivati

Nekoč je v starem stanovanju živel mucek Maj. To je bil zelo nenavaden mucek. Zelo rad se je družil s psi, čeprav mu je mama rekla, da so psi nevarni. Najbolj nenavaden pa je bil v tem, da se ni hotel umivati kakor drugi mucki. Mama si je vedno prizadevala, da bi sina pripravila do tega, da bi se umil. Nekega dne ga je učila: "Na jeziku imamo krtačko zato, da si razčesavamo kožuh. Ponovi!" Maj je rekel: "Na jeziku imamo krtačko zato, da si razmršavamo kožuh." "Narobe!" je rekla mama. "Na jeziku imamo krtačko zato, da si razčesavamo, ne pa razmršavamo kožuh!" je bila jezna mama. "Tačko imamo zato, da si očedimo vrat. Ponovi!" Maj je rekel: "Tačko imamo zato, da si polomimo vrat." "Narobe!" je bila besna mama. Ko je Maj videl, da je mama besna, se je, kar se je dalo hitro, povzpел na zaveso. A komaj se je dodobra namestil na vrhu zaves, že je bila tu mama in ga za rep privlekla z zaves. Nato mu je prisolila eno mačjo po vratu. In ker je Maja to bolelo, je pobegnil pod fotelj, kamor mama ni mogla. Pod foteljem je bilo zelo prašno in temno, zato je Maj komajda kaj videl. A groza, ravno takrat je v sobo vstopila gospodinja. Prinesla je mačje brikete in mama jih je začela jesti. Maj je hotel tudi jesti mačje brikete, a se je bal, da bi ga mama spodila. Tako je čisto počasi prilezel izpod fotelja. A ker je bilo pod foteljem prašno, je bil Maj zelo prašen. Ko je to opazil, se je prvič čisto sam umil. Nato je odšel jest mačje brikete. Mama pa je bila vsa srečna, ker se je njen sin Maj sam prvič umil.

Rok Štular, 2.b

PUJS FRANCI

Pujs Franci je živel zelo daleč. In ni imel prijateljev. Bližalo se je novo leto. Pujs Franci si je za Dedka Mraza zaželel prijatelje. In res, dobil je toliko prijateljev, da jih do konca svojega življenja ni mogel prešteti. Lojze, Polde, Ida, Frane, Berti, Nila in Jakec so bili njegovi najboljši prijatelji.

Odločil se je, da se bo preselil na najčudovitejši kraj na Zemlji. Ker je bil od takrat srečen, je začel prodajati začimbe. S tem je dobil ogromno denarja. Užival je. V Gardalandu je bil vsaj 48-krat. Hodil je na vse mogoče zabave, v zelo drage gostilne in še veliko več.

Čez nekaj let je dobil otroke. Ko jim je povedal to zgodbo, so rekli, da je srečno prase.

Titi Habicht, 2.b

Živali in pozabljena malica

Nekoč je zajec na štoru našel škatlo z malico, ki jo je pozabil gozdar. Nato je odšel na gozdno jaso in premišljeval kaj z njo. Naposled se je odločil, da pusti malico na jasi, sam pa si bo skuhal zeljno glavo. Ko so živali prišle na jaso, so se začele prepirati, čigava bo malica.

"Moja bo! Najbolj sem lačna!" je rekla sova.

"Ne, moja bo! Moji mladiči umirajo od lakote!" si je hotela prisvojiti malico veverica.

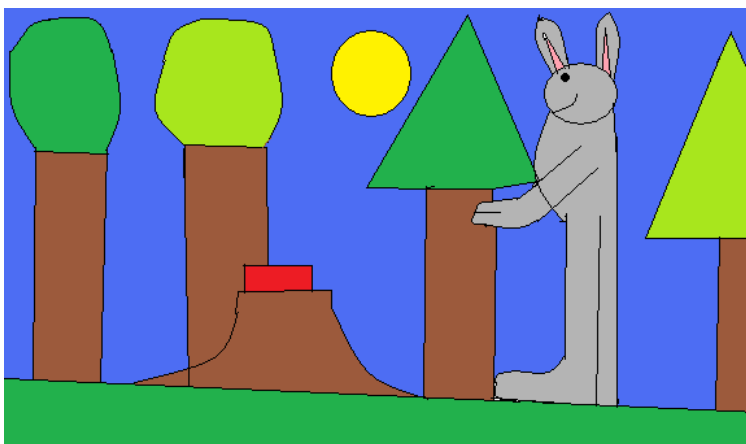
"Moja bo, ker moram nahraniti še mladiče domače race!" si je malico skušala priboriti raca mlakarica.

"Ne, moja bo! Največji sem in imam edini rogove!" je trdil jelen.

"Ne, moja bo, ker edini gnezdim v gorah!" se je jezil orel.

Med tem časom, ko so se živali prepirale, so prišle mravlje in pojedle vso malico. Ko so živali hotele pogledati malico, so se začudile, ker so našle samo škatlo. Začele so se spraševati, kaj se je zgodilo z malico. Mravlje pa so rekle: "Ker se niste dogovorili tako, da bi bilo pravično, smo malico pojedle me."

Ta zgodba nas uči, da je bolje pravično razdeliti, kot pa vse zahtevati in nič dobiti.

Rok Štular, 2.b

RIŠEM ZOBOZDRAVNIKA

Bele rokavice, bele noge
in sveder, ki v roko gre.

In stol, na katerem
sedi, ko ti v zob vrta.
Če hočeš, da te ne boli,
na to sploh ne pomisli.

Kristian Babič, 3.a

RIŠEM ZVEZDO

Narisala sem zvezdo,
pa je padla v gnezdo!

Padla je med dinozavra,
pa sta jo pospravla.

Pa sem jo popravila
pa se je razstavila.

Eva Gregorič, 3.a

RIŠEM LUNO

Luna je svetla kakor
ogenj,
ki vsako noč nam sveti.
Z neba se nam nasmiha
kakor sosed Miha.

Iza Cimerman, 3.a

RIŠEM ROŽO

Rišem rožo, rišem lepo rožo,
ki na mojem travniku stoji!

Narisala sem lepo rožo,
takšno znam le jaz!

Kakšno bi pa ti narisal,
če najlepša bi ti bla?

Iza Krapenc, 3.a

RIŠEM HRČKA

Rišem hrčka.
Najprej tačke,
potlej smrček
in še kletka,
v kateri biva hrček.

Erazem Ivanc, 3.a

RIŠEM KNJIGO

Knjigi narišem stranice,
a ne take kakor od pice.
Narišem še naslovnico
pa še eno stranico.

Črtomir Kovač, 3.a

Rišem odbojkarja

Močni prsti in roke,
noge in trup.
In mreža,
čez katero
zahaja žoga.

Jaka Kasnik, 3.a

RIŠEM MORSKEGA PRAŠIČKA

To je morski prašiček,
a ni kot možiček.
Je v kletki na žagovini zaprt.
Joj! Le kaj bi dal, da bil bi odprt!
Saj prašiček ni kakor oče,
vsak dan solato za jest hoče,
saj cvili in cvili,
ko oče roke si mili.

Manca Žitnik, 3.a

RIŠEM NOGOMET

Nogomet je lepa igra,
vsi fantje ga imajo radi,
in ko se nekdo navadi,
igra kot ponavadi.

Matej Gregorič 3.a

Rišem policaja

Policaj važno opazuje promet.

RIŠEM NEBO

Bele packe,
modre črte.
Kaj drugega je to,
kakor modro nebo.

Ambrož Renner, 3.a

Kot blisk pridrvi,
če nesreče so,
tam zapisnik naredi.

Če kdorkoli zakriči,
ujame tistega, ki beži.

Aljaž Košič, 3.a

RIŠEM HRČKA

Najprej narišem noge, roke in
telo.
V roke mu postavim sir in na rit
pritrdim
rep. Postavim ga v posodo in
hrček je živ.

Jonas Podnar 3.a

RIŠEM MUČO

Bele tačke,
roza smrček in košat rep,
narišem še trup in glavo
pa nastane mucek mlad.

Neža Kukovec, 3.a

RIŠEM RAKA

Rak dolgokrak.
Rak v plavanju prvak.
Neli hoče barkico,
Darko dobi ladjico.

Oskar Obersnel, 3.a

RIŠEM DELFINA

Le kdo ga ne bi prepoznal?
Svetlo moder,
velike oči, le kdo je to?
Dajte uganite!
Seveda! Delfin.
Narišem glavo, trup pa še rep.
In to je naš delfin.

Lara Pustatičnik, 3.a

RIŠEM MAMO

Rišem noge,
rišem roke,
rišem rožo,
ki mama v roki jo drži,
še lase, ki ji štrlijo,
da je smešna trilili.
In še usta ji našminkam,
da je mama ena a!

Lana Šeško, 3.a

Rišem nebo

Nebo je dolgo tako,
ko pogledaš gor,
vidiš neskončno dolgo
modro nebo,
ki ti sije skozi,
ko hodiš ponoči.

Tjaž Črnčec, 3.a

RIŠEM DELFINA

Le kdo ga ne bi prepoznal?
Svetlo moder,
velike oči, le kdo je to?
Dajte uganite!
Seveda! Delfin.
Narišem glavo, trup pa še rep.
In to je naš delfin.

Lara Pustatičnik, 3.a

RIŠEM MAMO

Glavo rišem mami,
usta, nos,
oči, da vidi,
ušesa, da sliši,
še telo
in cesto.
po kateri vsak dan hodi.

Jasmina Karadžić, 3.a

RIŠEM ŽIVALI

Če rišem živali,
so lahko domišljajske.
Lahko so sloni ali miške.
Če so domišljajske,
lahko imajo rep,
dolga ušesa, krila,
rilec in roge,
saj to že vsak ve.

Nika Červek, 3.a

RIŠEM TELO

Rišem glavo, vrat in trebuh,
narišem še roke in noge,
na rokah in nogah so prsti.
Na obraz narišem oči in usta.
In da ne pozabim še nos.

Judita Zabukovec, 3.a

RIŠEM OTROKA IN MAMO

Vidim trebušček.
V njem se skriva
fantek Gal.
Komaj čakam,
da se bo rodil,
da se bom igrala z njim,
da ga bom previjala.

Amra Salkanović Ramić, 3.a

RIŠEM KNJIGO

Same knjige, same rime,
same pike in vejice.
Kjerkoli lahko bereš.
Lahko bereš na postelji,
za mizo, v kuhinji,
v kopalnici, na balkonu,
v sobi.
Knjiga je bolj pomembna
kot televizor in računalnik.
Bereš, bereš in bereš,
da čim več prebereš.

Ana Maria Jamnik, 3.a

MAMA

Mama ti je življenje dala.
Mama ti bo vedno pomagala.
Mama vedno čas bo imela.
Mama je ena sama,
edina na vsem širnem svetu.

Lara Pustatičnik, 3.a

MAMA

Mama kuha, mama pospravlja.
Ona je glavni del družine.
Brez nje se ne bi rodili in ne bi
obstajali.

Kristian Babič, Iza Cimerman,
3.a

NAJLEPŠI ČLOVEK

Najlepši človek
na svetu je
mama, ki ima
rada svojega
moža in
svojega otroka.

Tjaž Črnčec, Jaka Kasnik, 3.a

MAMA

Mama je ena sama
na tem širnem svetu.
Mama me je rodila.
Mama je moje sonce zlato.
Moja mama ve,
kako me uspava,
poljubček mi da,
uspavanko mi zapoje
in reče lahko noč,
srčece moje.

Jasmina Karadžić, 3.a

MAMIN OTROK

Otroci imajo radi svoje mame.
Mame pa imajo svoje otroke najraje.
Veliko jim pomagamo, mame pa so vesele.
Vesele pa so tudi, kadar so otroci pridni.

Neža Kukovec, 3.a

MAMA

Če mama rada te ima, naj te objame, kakor znal
Če ti mamu rada imaš, voščilnico za 8. marec ji daš.
Družina skupaj se igra, ker mama rada jih ima.

Judita Zabukovec in Manca Žitnik, 3.a

MAMA

Vsak potrebuje mamu, kaj bi bilo brez nje?
Ona je edina, ki nam v težavah pomaga
in nas potolaži, če kaj narobe gre.

Lana Šeško, Ana Maria Jamnik, 3.a

MAMA

Mama je glava družine,
kar nikoli ne mine,
enkrat mamu zgubiš,
a še naprej veselo živiš.

Erazem Ivanc, Črtomir Kovač 3.a

MAMA

Mama ti podari srce!
Če mamu izgubiš,
Izgubiš veselje in radost.
Mama je pomembna!

Eva Gregorič in Iza Krapenc, 3.a

MAMA JE ENA SAMA

Mame imajo rade svoje otroke.
Otroci imajo radi svoje mame.

Amra Salkanović Ramić, 3.a

MAMA

Mama ni nesramnež, ki te lovil!
Mama je duša, ki zate skrbi!

Matej Gregorič in Jonas Podnar, 3.a

MAMA

Naj žive mame,
Najdragocenejše mame!
Naj žive,
naše mame!

Ambrož Rener, Oskar Obersnel, 3.a

MAMA VEDNO POMAGA

Mama je vedno ob tebi,
do smrti.
Vedno ti je ob strani,
če kdaj rabiš pomoč.

Aljaž Košič, 3.a

MAMICA

Nikoli mamice ne dam,
saj mamica je moja,
saj mamico le eno imam!

Nika Červek, 3.a

OB EVROPSKIH SONČNIH DNEVIH 2010

Za vsakim dežjem posije sonce

Angleščina mi večkrat ni šla. Hotela sem se že nehati učiti, a sem se raje še naprej. Besede sem ponavljala in ponavljala in ponavljala. Ko pa smo imeli uro angleščine, mi je šlo bolje. Iz tega sem se naučila, da ne smeš obupati, saj je v vsaki stvari nekaj dobrega.

Lana Bizjak, 4.a

Nekega rahlo deževnega dne smo se odpravili v hribe. Ko sem se z bratom lovil po gozdu, sem se izgubil. Iskal sem pot nazaj, pa je nisem našel. Nato sem opazil nekega gospoda. Bilo me je zelo strah. Gospod me je peljal v kočo, da sem se pogrel. Nato me je peljal na vrh hriba. Tam sem našel starše in brata. Rekel sem si, da se bom raje držal staršev, da me ne bo nikoli več tako strah.

Jan Ključevšek, 4.a

Nekega večera sem se kot ponavadi vozil s kolesom. Še sanjalo se mi ni, kaj se bo zgodilo. Šel sem na hribček, da bi videl, kako je, ko se zapelje po pet metrov dolgem klancu. Ker še nisem bil dober kolesar, sem uporabljal še pomožna kolesca. Ko sem se začel premikati, se mi je zazdelo zabavno. Na sredini malega hribčka se mi je pomožni kolešček zataknil v robnik. Hotel sem se vrniti na ravnino, vendar sem v tistem trenutku padel in s komolcem udaril v bližnjo skalo. Odpeljali so me v Klinični center. Mislil sem, da bom za vedno ostal brez komolcev. Operirali so mi roko, dobil sem dva vijaka in mavec do ramen.

Komolec je na srečo takšen kot prej. Vidiijo se le še brazgotine od operaciji. Na srečo!

Jure Žigon, 4.a

Za devetimi gorami, za devetimi vodami sta živela Janko in Metka z očetom. Mama jima je že umrla. Oče se je pozneje ponovno poročil in sploh ni opazil, da je gospa, s katero se je poročil, v resnici čarovnica.

Ko sta se Janko in Metka vrnila domov po sledi kamenčkov, je čarovnica ugotovila, kako sta se vrnila, in zaklenila je vhodna vrata. Ko so se ponovno odpravili v gozd, sta se Janko in Metka izgubila. Znašla sta se pred čudovito hiško iz sladkarij. Zgodbo naprej že poznate.

Ko sta otroka porinila čarovnico v peč, se je oče osvobodil uroka ter začel iskati svoja otroka. Ko ju je našel, je imela čarovnica v svoji sladkorni hiški polno dragocenih stvari.

Rebeka Dobravec, 4.a

Boj ljubljanskih zmajev

Nekoč, predavnimi časi, ko je bilo še vse mogoče, so v Ljubljani živeli zmaji.

Živeliso dobri in slabi zmaji. Dobri zmaji so bili z ljudmi prijatelji, slabi pa so bili strah in trepet vsemu človeškemu prebivalstvu. Med dobrimi in slabimi zmaji se je neprenehoma odvijala vojna, ki so jo bili zanetili slabi zmaji.

Dobri zmaji so bili tudi večji ter lepši na pogled, slabi zmaji pa so bili strašno odurni. Dobrim zmajem so pomagali tudi ljudje, zato je bila vojna še toliko bolj nasilna.

Vsako jutro, ko se je prvič oglasil petelin, se je vojna začela. Glavni zmaj dobrih zmajev je pozval vse fante ter moške, naj se dobro pripravijo. Ni jim bilo treba dvakrat reči, že so bili vsi v bojnih opravah. Zlobni poglavar slabih zmajev je že lomastil po Ljubljani ter pihal ogenj naokrog. Tedaj se je začel boj. Ogenj je zakril sonce, puščice so zasule zmaje zlobnega poglavarja. Odvijal se je najhujši boj, kar jih je bilo v zgodovini Ljubljane. Ta boj je za vselej odločil.

Plemenit zmaj, poglavar dobrih zmajev, ki je doslej dajal le povelja, je pozval Ljubljančane, naj se odmaknejo. Zbral je vso moč ter puhnil ogenj nad sovražnika. Opečeni zlobni zmaji so bežali, kamor se je bežati dalo. Umrl ni noben zmaj ne noben meščan, kar je bilo presenetljivo, kajti tiranski zmaj je med svojim uničevanjem naselij zahteval na tisoče žrtev.

Čeprav so zmaji živeli dokaj neudobno v skalah, so tedaj začeli živeti nepopisano lepo. Uživali so srečo in mir do konca svojih dni.

Pravzaprav živimo njihovi potomci še danes, vendar nam dela družbo samo zmaj na zastavi in mostu.

Rok Jan Špiletič, 5.b

Zmaj Frainstein

Zmaj Freinstein je bil najmogočnejši zmaj daleč naokoli. Bil je poglavar dežele Kranjske, ki je bila tudi edina dežela na svetu. Bil je zelo krut, vendar ne vedno. Živel je v jami pod zemljo, kamor so mu prinašali hrano - ljudi. Čeprav je bil manjši kot tiger, je bil zelo močan, saj je lahko bruhal ogenj.

Ko je nekega dne prišel klovn Švabsor v njegovo jamo, se je zmaj začel smejati. Smejale se je dneve in dneve, in to je klovn izkoristil tako, da mu je vzel vso hrano in bogastvo in jamo zaprl tako, da noben ni mogel iti ven ali notri.

Klovn je postal zelo slaven in bogat meščan. Kupil je hišo v Ljubljani, kjer je bila tudi jama, z grbom zmaja na vratih. Postavil je tudi Freinsteinski vodnjak, ki so ga kasneje preimenovali v Robbov vodnjak.

Zmaj Freinstein se še danes reži pod mestno hišo, čeprav ga večina ljudi ne sliši. Le klovn ga še vedno slišijo, čeprav tam nikoli ne hodijo. Imajo samo mikrofona, nastavljenega pri mestni hiši, tako da ga lahko slišijo, od koder koli in kadar koli.

Tudi župan tega ne ve, čeprav je sprva hotel postati klovn, vendar mu to ni uspelo, namreč klovn lahko postane le človek, ki sliši zmaja Freinsteina.

Tim Salecl Žižek, 5.b

Glasbeno igrišče

Bil je pozen oktobrski dan. Sonce je sijalo in pisane liste obarvalo še v bolj sončne barve. Obsijalo je tudi koledar. Koledar je kazal sedemindvajseto številko v oktobru. Moja sestra je sedela pri koledarju, jaz pa pri oknu. Ko me je sonce že šestič požgečkalo po nosu, sem rekla Tei: »Čas je, da greva ven. Ker še ne moreva sami ven, sva zraven povabili še babi. Tako sva bili vsaj v ženski družbi.

Ko smo stopile iz stanovanja, je listje zašumelo pod našimi nogami, nas pa je nos vodil prav do slaščičarne, kjer smo se okrepčale in naredile načrt. Načrt je bil takšen: Sledimo ušesom na glasbeno igrišče. Mogoče se zdi smešno, a res smo šle na glasbeno igrišče. Že ko smo se bližale, sem zaslišala rahlo žvižgajočo glasbo. Juhej! Prišle smo. Skoraj vse je bilo povezano z glasbo. Pod grmičkom zraven plezala sta pozvanjala zvončka. Lesene deske so pod nogami piskale. Nihalo in gugalnica ter celo trampolin so oddajali zvok. Na igrišču pa je bilo tudi nekaj igral, ki niso dajala zvoka. To so vrtiljak, tobogan in plezalo. Zares nenavadni igrali, ki žal nista bili povezani z glasbo, pa sta bili dve vrvi, napeljana tri centimetre od tal, po katerih si moral priti na hrib, ter zares zabavna gugalnica za dva. Ravno ko sva se s Teo pogovarjali po zvočniku, se je začelo temniti. Res škoda! Legli sva po plaščkih, še zadnjič stopili na desko in zapustili igrišče.

Na poti domov smo se pogovarjale o vtisih. Meni sta bili najbolj všeč vrvi, Tei pa trampolin. Vse smo se strinjale, da moramo sem priti še kdaj. Ko sem se zvečer ulegla v posteljo, me je v svet sanj popeljala glasba, ki sem jo slišala tega dne.

Sara Caharijas, 5.b

Moja živa hiša

Nekoč je živel strojevodja Matejc, ki ni bil posebno bogat, zato si ni mogel kupiti hiše blizu postaje, in se je večkrat zgodilo, da je zamudil službo. Nekega prelepega dne pa se je na progi zgodila nesreča. V gozdu se je prevrnil vlak z lesom in en vagon je bil poškodovan. Matejc je tako dobil idejo za svojo hišo in jo začel sestavljati.

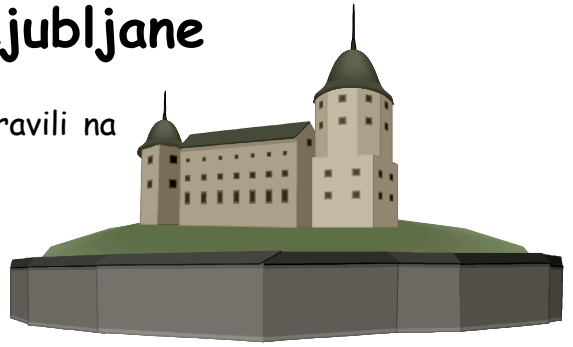
Čez en teden je bil gotov. Pokazal jo je načelniku postaje. Vsi so bili zadovoljni, najbolj pa Matejc. Na popravljenem vagonu je naredil hišo na kolesih, v kateri bo živel. Prinesel je še posteljo, skodelice, lonce ... Ko je to postoril, se je odpravil spat. Ko se je prebudil, je ugotovil, da ni na mestu, kjer je bil. Naslednjo noč je hišo-vagon pripel na stranski tir. A zjutraj je bilo isto. Tako se je dogajalo vsako noč.

Počasi se je tega Matejc naveličal in moral je nekaj ukreniti. Tako je naslednjo noč opazoval hišo-vagon od zunaj. Bil je napet kot gumica, a ga je kmalu premagal spanec. Naslednje jutro pa je vagon komaj našel. Če ne bi oviral hitrega vlaka na glavni progi, bi ga iskal do popoldneva. Poizkušal je na več načinov, ampak zmeraj mu je pobegnil. Bil je že na tem, da ga razstavi, ko se je spomnil, kako je les težak. Pregledal je podvozje in videl, da ima vztrajnik. To je vagon za prevoz lesa, ki je težak, zato imajo vagoni vztrajnik! Posvetilo se mu je. Odstranil je vztrajnik in hiša-vagon je bila nared.

Janž Zupin, 4.b

Po poteh srednjeveške Ljubljane

Učenci 5.b. razreda smo se 5. marca 2010 odpravili na ogled ostankov srednjeveške Ljubljane.

Najprej smo se ustavili na Krekovem trgu pri vzpenjači. Hiše ob trgu so del vzhodnega mestnega obzidja, med katerimi stoji stolp.

Vidni ostanki obzidja se nadaljujejo navzgor po pobočju grajskega hriba. Ob obzidju so včasih stala Kloštrska vrata, ki so dobila ime po bližnjem samostanu.

Srednjeveška Ljubljana je imela tri dele: stari, mestni in novi. Stari del je predstavljal Ciril Metodov trg, na katerem še danes stoji cerkev sv. Nikolaja, ki so jo zgradili ribiči in čolnarji. Cerkev je bila vmes velikokrat prenovljena do končne baročne podobe. Ob cerkvi stoji škofijski dvorec- Škofija.

Meščanske hiše so imele največ tri nadstropja s tremi okni, ki so imela pogled na ulico. Gospodar je imel poslovne ali obrtne prostore spodaj, njegova družina je živela zgoraj, služinčad in vajenci pa na dvorišču.

Mestni del predstavlja Mestni trg, na katerem stoji Mestna hiša (imenovana tudi Rotovž oziroma Komuna). Pred Mestno hišo stoji Robbov vodnjak ali Vodnjak treh kranjskih rek (Save, Krke in Ljubljanice), za katerega je kiparska dela opravil Francesco Robba. Postavili so ga leta »MDCCLI« (1751). Pod »Trančo« (kar pomeni zapor, ječa) je stal zapor. Imenoval se je tudi Komun, prostor za zborovanje meščanov. Tukaj je bilo stičišče obzidja z mestnimi vrati. Sredi trga sta bila sramotilni kamen in sramotilna kletka. Ob reki je stala »potapljavka«, v katero je rabelj zaprl zločinca in ga potapljal v reko. Tukaj so bili največji požari. V bližini stoji rojstna hiša Janeza Vajkarda Valvasorja, ki je napisal Slavo vojvodine Kranjske.

Prehod skozi vodna vrata na Ljubljanici je vodil v Novi trg na drugem bregu reke, kjer je bilo pristanišče.

V novem delu so stanovali bogati ljudje, bogati obrtniki in trgovci, ki so bili člani cehov. Drugi (manj bogati) so stanovali v predmestju Krakovega, kjer so živeli čolnarji, ribiči in poljedelci.

Na koncu smo si ogledali Ljubljanski grad in videli, kakšni so bili srednjeveški gradovi. V okolici gradu smo videli spomenik na kmečke upore, ki so se zgodili na koncu srednjega veka.

Po tem obhodu si zelo dobro predstavljam srednjeveško Ljubljano.

Rostja Močnik, 5.b

Noč čarovnic

Jesen z oktobrom pride,
dan kmalu v mrak zaide,
brez sonca jutro mine,
veselje v megli zgine.

Se v liste mečejo otroci,
grizljajo kostanj mali froci.
Na polju buče se režijo,
otroke starši spat podijo.

Ponoči buče oživijo,
strašit otroke pohitijo,
na oknu groza, strašna buča,
otrok v sobi mala gruča.

Otroci jokajo, kričijo,
v naročje mame želijo.
A kdo se plazi skozi mejo?
Sosedov Jan zaviti v odejo.

Rostja Močnik, 5.b

Sem srednjeveški meščan

V časih srednjeveške Ljubljane se je drugače živelo.

Nekega dne, na tržni dan, sem imel srečo v nesreči. Pripadal sem namreč kovaškemu cehu. Moja prigoda je bila tudi povezana s cehom. Kaj točno se je zgodilo, pa zveste sedaj.

Nekega jutra, bilo je sredi poletja, sem že navsezgodaj pričel z delom. Po približno uri dela sem odprl trgovino. Ta dan je bilo ljudi, kolikor si hotel. Kar vroče ti je postalo, ko si videl, kako je pohajala zaloga kovanih izdelkov. Kaj kmalu sem moral iti v skladišče po novo zalogo izdelkov. K sreči sem imel polno skladišče izdelkov, tako da mi je bilo trenutno stanje kar všeč. Tako sem prisopihal nazaj v trgovino s polnim naročjem izdelkov. A kakor hitro sem prišel nazaj, že sem moral za prodajni pult. Ni minilo dolgo, kar je bilo jutro, pa je že zvonilo poldne. Ker je bil čas za kosilo, sem jo kljub stanju v prodajalni jadrno popihal po stopnicah za jedilno mizo. A kaj kmalu sem svojo odločitev obžaloval iz kar dveh razlogov. Prvič, ker so ljudje že razgrajali pred hišo in drugič, ker je moral v trenutku največje nestrpnosti kupcev mimo prikorakati župan.

Ne vem, kaj ga je prineslo mimo, a vsekakor si ni izbral pravega trenutka. Vsaj zame ne. Ko sem pritekel v prodajalno, so me že čakali rablji. Obesili so me na sramotilni steber in posmeh se je začel. Sreča pa je bila ta, da je takrat piskač zapiskal. Vrata so se zaprla in tržni dan se je zaključil. Zame je bil ta dan pravzaprav zelo uspešen, a lahko bi bil še bolj, če ne bi prišlo do tega zapleta. Župan se mi je ta dan sicer malo zameril, a čez dan ali dva je bila zamera že pozabljena.

Sreča v nesreči se mi je od takrat naprej zdela mogoča. Tako pač je z nekaterimi. Verjamejo v to, kar doživijo. Drugi spet v kaj drugega, a to je že druga zgodba.

Rok Jan Špiletič, 5.b

Pek v Stari Ljubljani

V stari Ljubljani je živel pek,
ki se je pisal Kek.
Poznal je vsak vek in rek.
Znal je šteti do deset
in pa peti rek za dober tek.

Vsak dan je pojedel kilograme kruha
in to je bila zanj potuha.
Saj njegova mama,
seveda dama, ni mu dala,
še koščka svojega parmezana.

V njegovi pekariji ni bilo
ne duha ne sluha o umazaniji.
Bil je eden izmed tistih
najbolj čistih.
Za seboj je pospravil vsak lonec
in pesmice je konec.

Pia Patricia Jakin Oljačič, 5.b

Zakaj zmajski most v Ljubljani

V stari Ljubljani je bilo veliko pripovedk o zmaju Rogoviležu, ki je živel v brlogu na vrhu hriba Ljubljanskega gradu in eno vam bom povedal.

V stari Ljubljani je v jutranjih urah po ulicah hodil zmaj Rogovilež in strašil ljudi. Zelo se je zabaval, ko je gledal prestrašene ljudi.

Nekega dne je zmaj spregovoril in zahteval, da pride k njemu eden od meščanov. Ljudje so glasovali in vsi so imeli enako glasov. Nekdo iz množice se je javil, da bo šel on. Kralja je prosil za dva noža in oster meč. Skril jih je pod obleko in odšel v zmajev brlog. Zmaj mu je ukazal, da naj opozori meščane, da bo na leto zahteval po dva meščana. Meščan po imenu Jurij je šel sporočit meščanom, kar mu je naročil zmaj. Ljudje so se prestrašili, ampak jih je Jurij potolažil, da se to ne bo zgodilo. Vrnil se je k zmaju in ob polnoči mu je dva noža zapičil v glavo, meč pa mu je zaril v srce. Srce je prinesel kralju, ta pa mu je postavil kapelo na Ljubljanskem gradu blizu Rogovileževega brloga.

Poleg tega so meščani naredili še most čez Ljubljanico in ga poimenovali Zmajski most.

Tilen Zupanc, 5.b

Prvič na veliki ladji

Z družino smo se odpravili na počitnice na Korčulo. Ker je to hrvaški otok, smo se morali vkrcati na veliko ladjo trajekt.

»Joj, kako velika ladja!« sem pomislil.
»Saj izgleda kot velik bel kit! To je en velik Moby Dick!« Odprl je svoja usta in začel požirati avtomobile. Tudi našega, skupaj z nami. In že smo bili v njegovem žlodcu. Pobegnili smo iz avta in splezali na hrbet – glavno palubo. Nenadoma se je

začel tresti – prižgali so se motorji in plovba se je začela. Pluli smo pet ur, zato je bilo dovolj časa, da sem ga raziskal od repa do gobca. Našel sem restavracijo, bar, TV sobo in še mnogo zanimivega. V kitu smo celo pili sok in lizali sladoled. Zdelo se mi je, da sem kot Jona iz zgodbe o Joni in kitu. Strah me je bilo le tega, da bi se velika pošast potopila v globine.

Pot se je končala tako, da je kit nasedel na otok in nas izpljunil na obalo. Na njem sem opazil napis Ivan Zajec, vendar bo on zame vedno Moby Dick. Doma imam plišastega kita, ki me spominja na moje prvo potovanje z velikim trajektom.

Nejc Merljak, 5.a

BEREM KNJIGO

*Doma imam knjige,
ki jih berem vsak dan.
so majhne in velike
kot noč in beli dan.*

*Junaki v njih
ne poznajo meja,
saj imajo moč
celega sveta.*

*V knjigi besede
so z domišljijo pomešane,
včasih so črke tudi zmešane.*

*Ko pa preberem še zadnjo stran,
noč prežene dan.*

Iris Jerant, 6. razred

NOVICA IZ NAŠE ŠOLE: POSNELI BODO FILM

OSNOVNA ŠOLA LEDINA - Z RTV-ja so na šolo so pred kratkim dali pobudo, da lahko učenci napišejo zgodbo, po kateri bodo posneli film, če bo dobra. Učenka iz 6.b. razreda se je odločila, da bo napisala zgodbo. Ker je bila zgodba zelo dobra, so se na RTV-ju odločili, da bodo posneli film. Film se bo začel snemati naslednje leto in lahko smo ponosni, da je ta učenka iz naše šole.

Napisali: Manca Turk in Aleša Šajna

IZZIV ŽIVLJENJA

»Brez vode, hrane, družine, energije, doma in ljubečih besed.« To poved sem ravnokar bral, pri uri slovenščine. Za hip sem nehal brati. Pomislil sem, če se to dogaja tudi meni? Seveda ne, saj imam dom. Resda mi je pred letom umrla mama in nam, dvema bratoma in očetu, gre bolj težko, toda nikoli nisem lačen. Oče mi vsak večer pripoveduje lepe reči. A vseeno nisem tak kot sošolci, ki se vsak dan bahajo z novimi stvarmi.

Moje razmišljanje je prekinila učiteljica. Vprašala me je nekaj o obnovi knjige, o kateri nisem imel pojma. Na srečo je kmalu zazvonilo. Pouka je bilo konec. Ker je čez vikend zapadlo veliko snega, je bila pred našo šolo gruča učencev, ki so se kepali. Na žalost sem bil tudi jaz tarča nekaterih devetošolcev.

Ves premočen sem kar se da hitro pridiral domov. Za mizo (tokrat prazno) so sedeli brata in oče. Imeli so zaskrbljene obraze. V družini sem najmlajši, en brat hodi v osmi razredu, drugi obiskuje prvi letnik gimnazije, jaz pa sem šestošolec. Oče me je poklical s svojim tihim, nizkim in malce tresočim glasom. Rekel mi je, da je izgubil službo. Gledal sem ga in molčal. Bilo mi je hudo. Objel me je.

»V teh časih je težko najti službo, saj je svet v finančni krizi,« je dodal očka, kot da bi se nam opravičeval. Nato nas je prosil, naj odidemo v svojo sobo, napišemo naloge in gremo spat. Z brati smo ga ubogali. To je bil prvi večer, ko nisem večerjal. Kmalu sem zaspal.

Ponoči sem se zbudil, tlačila me je mora. Hotel sem spiti kozarec mleka. Začudilo me je, da v kuhinji gori luč, zato sem se počasi in tiho priplazil do vrat. Zagledal sem očeta, ki je v roki držal kozarec vina. Na mizi sem opazil vrsto praznih pločevink in steklenic. Oče me je videl in hitro sem stekel s solzami v očeh v svojo sobo. Oče je več kot uro trkal po vratih, toda nisem ga hotel ne videti ne slišati. Preostanek noči sem premišljeval, kako bi mu lahko pomagal. Res je, da sem bil na očeta zelo jezen, ampak vseeno sem ga imel zelo rad, saj me je vedno spodbujal.

Zjutraj sem zgodaj vstal. Prebudil sem brata in jima predlagal, da bi očetu pomagali. Takoj sta se strinjala. Zmenili smo se, da se takoj po pouku dobimo na Prešernovem trgu. Po mestu smo obesili oglase. Moj najstarejši brat Aleš bo mlajšim otrokom nudil inštrukcije angleščine, drugi brat Tomaž bo učence na naši šoli učil igrati klavir, jaz pa bi upokojem kidal sneg. Delali bomo za skromno plačilo. Ko smo to povedali očetu, se ni strinjal, da mi delali namesto njega, a je sprevidel, da je to edini način, da preživimo.

Ravno smo jedli kruh gospe Marjetke (gospe, ki sem ji kidal sneg), ko je na vratih pozvonilo. Oče je odprl vrata. Bila sta neka ženska in moški, ki sta izgledala precej strogo. Predstavila sta se kot socialna delavca. Kar nekaj časa sta se pogovarjala z očetom. Nisem točno slišal, o čem se pogovarjajo, ujel sem samo besedi rejniki in boljše življenje. Oče se je začel nekaj razburjati, a ženska mu je stisnila roko in rekla, naj dobro premisli.

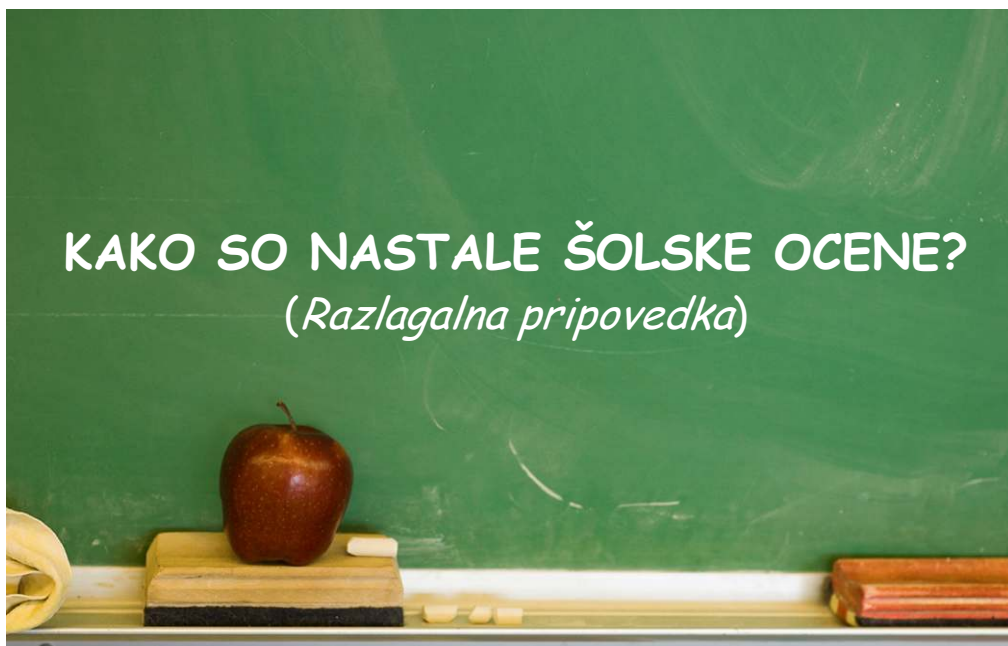
Oče je za njima ježno zaloputnil vrata in ko se je obrnil, smo videli na njegovem obrazu solze. Prvič sem videl očeta jokati. Razložil nam je, da sta prišla socialna delavca zato, ker naj bi mi trije šli živeti k bogatejši družini. Objel sem očeta in zavpil, da ga za nič na svetu nočem zapustiti. Rekel mi je samo, da se bo potrudil z vso močjo.

Naslednji dan sta spet prišla socialna delavca, toda nista bila sama. Za njima so stali še trije policisti. Brez vprašanj in dovoljenja so vstopili, se sprehajali po hiši in pregledovali omarice v kuhinji. Oče jih je razburjeno vprašal, kaj hočejo. Odgovorili so, bodo otroke takoj odpeljali, saj živijo v neprimernih razmerah in da jih rejniki že čakajo. Moški nam je ukazal, naj se takoj pripravimo za odhod. Upirali smo se. Toda policaji so bili odločno hitrejši. Posadili so nas v avto in odpeljali. Med vožnjo smo vsi trije molčali, bili smo razočarani. Brata sta mi povedala, da so nas verjetno odpeljali, ker je oče odvisen od alkohola in za nas morda nevaren. Tega nisem hotel verjeti. Da bi mi oče storil karkoli slabega, si mogel niti predstavljati. Ko smo izstopili iz avta, sta bila tam naša rejnika. Izgledala sta zelo prijazno, ampak do njiju sem čutil malce sovraštva, kot da bi bila krivca, da sem se ločil od očeta. Najprej se z njima sploh nisem hotel pogovarjati. Toda nudila sta nam vse, tudi hiša je bila velika in zelo lepo urejena. Z brati smo dobili vsak svojo sobo. Rejnika sta bila dobra človeka.

A jaz sem pogršel očeta. Čez mesec dni sem rejnika zaupal, da bi želel videti očeta. Spogledala sta se in mi povedala, da je oče na zdravljenju odvisnosti od alkohola in da če želim, me lahko oče obiskuje trikrat na teden. Novice sem se tako razveselil, da sem oba objel in jima rekel, da sta najboljša.

Oče nas obiskuje vsak teden in skupaj z bratoma počnemo zabavne stvari. Vse se je le dobro končalo. Moje ocene v šoli so boljše in tudi prijateljev imam več. Kljub težavam sem vesel in imam upanje v življenje.

Iris Jerant, 6.b

Morda vam spomin ne seže tako daleč nazaj, pa vendarle je prav, da se spomnimo, kdaj in kako so nastale prve šolske ocene. Saj vem, da jih ne marate, a kljub temu imajo svojo zgodovino.

Bilo je natanko pred 1000 leti. Učitelj je v šoli spraševal, na koncu pa je v učenca vrgel toliko kamnov, kolikor si jih je učenec s svojim znanjem zaslužil. Vse je bilo prav, le da je bila najboljša ocena 1, najslabša pa 5. Torej je v učenca, ki ni izkazoval prav nobenega znanja, vrgel 5 kamnov, v učenca z bleščečim znanjem pa 1 kamen. A kmalu je prišlo do upora staršev. Kaznovanje se jim je sicer za slabo oceno zdelo ustrezno. A razmišljali so naprej. Zakaj učitelj v učenca vrže en kamen, ko pa je vse znal?

Složno so predlagali, da je treba takega učenca nagraditi. Stari učitelj je odšel v pokoj in nadomestil ga je novi. Novi učitelj nova pravila. Namesto kaznovanja je novi učitelj v takratni šolski sistem uvedel nagrajevanje. Pri njem je bila najboljša ocena 5 in najslabša ena. V primeru, da je učenec izkazal bleščeče znanje, je bil nagrajen s 5 bonboni, če pa ni ničesar znal - o, gospod učitelj je tudi take učence spoštoval - dobil je en bonbon za vzpodbudo! Tak sistem ocenjevanja se je izkazal za dobrega - vse do takrat, dokler ni naših krajev zajela recesija. Takrat je vlada bonbone prepovedala, ostale pa so ocene, ki so v uporabi še danes.

Jošt Šeško, 7.b

KNJIGA ŽIVLJENJA

*Sedim v naročju narave.
Šumeče listje prekriva
igrive spomine poletja.
Zvedavo berem
prostrano knjigo jeseni,
preudarno obračam
liste prihodnje sedanjosti.*

*Oko prepozna
črke, odstavke, poglavja.
Misel uzavesti prebrano-
razum dojame vsebino.*

*Navdušeno pozdravljam
dobrodošle novosti.
Skrbno spremljam
različna dognanja.
Aktivno sooblikujem
rast in razvoj.
Vdano spremljam minevanje.*

*Sledim naravi in se spreminjam-
učim se iz knjige življenja.*

Eva Sikošek, 8.a

KNJIGE

*Knjige velike so in male,
knjige iz polic so poskakale.
Vseh velikosti in debelin,
vseh zanimivosti in vsebin.
Knjige za starše in otroke,
vedno prehajajo iz roke v roke.
Knjige majhne, knjige velike,
notri je vsebina in tudi slike.
Knjige napete, knjige smešne,
včasih vesele, včasih resne.*

Tschimy Aliage Obenga, 6.b

Nal Premik

Razvajenka

Redko kdaj se peljem z avtobusom. Pravzaprav se včasih peljem z mestnim avtobusom, z medkrajevnim pa sem se peljal mogoče samo dvakrat v življenju. Avtobusi sicer znajo biti zelo zanimivo sredstvo za druženje, opazovanje ali pa razmišljanje in sanjarjenje. Če te ne zmotijo glasno pogovarjanje, telefoniranje in cviljenje zavor in deklet.

Ja, tukaj se začne moja zgodba. Nekaj let nazaj sva se z mami peljala z medkrajevnim avtobusom iz Ljubljane v Maribor. Sedla sva na avtobus in čakala, da odpelje. Bilo je zelo vroče, avtobusi pa so bili s klimami opremljeni precej slabše, kot so verjetno sedaj. Tako vsaj predvidevam, ker se res že dolgo nisem peljal z medkrajevnim avtobusom. Verjetno je bila vožnja, ki mi je tako ostala v spominu, tudi moja zadnja od takrat.

Avtobus je bil kar poln, midva pa sva sedela na drugem sedežu za šoferjem. Na prvem sedežu je s svojo mamico sedela punčka, ki mi je takoj padla v oči. Bila je zelo lepo in moderno oblečena, kot bela porcelanasta punčka, na glavi pa je imela veliko volneno kapo. Že v prvem trenutku, še preden je spregovorila, mi je šla na živce. "Pa kaj se greš?" sem si mislil. Zdelo se mi je, da ni čisto pri sebi, da se gre neko silno modo in to pri takšni vročini. Moda gor, moda dol, to je pa res preveč, da imaš pri 30 stopinj celzija na glavi poveznjeno volneno kapo.

Pogledam svojo mami in zavijem z očmi, ona pa se samo nasmezne in mi da vedeti, naj se ne obremenjujem s tisto volneno kapo. No, saj se morebiti ne bi, če ne bi ta porcelanasta punčka spregovorila. »Celo govoriti znajo, te lutke,« pomislim. "Mami, mi boš kupila tisto krilo, ki sva ga videli včeraj? Meni se zdi, da bi res krasno pristajalo k novi majčki, pa tudi k roza all starkam paše, to bi res rada imela ..." dolgovezi moja sopotnica na sprednjem sedežu. Mami ji potrpežljivo in prijazno odgovori, da bo krilo seveda dobila, saj je zelo lepo in ji bo gotovo res lepo pristajalo in ne vidi razloga, da krila ne bi kupila. Potem se dolgo časa pogovarjata o barvah, ali bi svetlo roza, temno roza, vijoličasta ali kakršnakoli že bolj pristajala k tistim, onim in drugim teniskam. »In verjetno je tudi potrebno paziti, da pristaja tudi k porcelanasti polti!« pomislim.

Ja, tole poslušati pa res ni bilo najlažje, skoraj tako kot zdaj poslušamo vse pogovore po mobilnem telefonu na mestnem avtobusu. Kaj pa mene briga, če je Mitja noče peljati v kino, če je Anja, tista krava, spet nova in če Burtonova jakna ne pristaja k tistim hlačam, če Julija mora na klavir, Eva pa ne sme v kino, ker se mora učiti, neka Maša pa da je zmagala na teniškem turnirju ... In? A to mora poslušati cel avtobus?! No, takšne pogovore pač slišim ob redkih "obiskih" mestnega avtobusa.

Ampak to je še malo huje. Ko porcelanasta punčka in njena mami razdelata vse odtenke roza, mala razvajenka ugotovi, da bo treba kupiti tudi kapo v odtenku takšne, one oziroma tretje barve. In njena mami, seveda, se spet strinja, da to sploh ni problem, da kapa pač mora biti v istem stilu. Joj, joj, bom kar bruhal. Moja mami se je le smehljala, meni pa sploh več ni bilo do smeha. »Takšna razvajenka, pa te barve, pa ta kapa, še kap jo bo ob tej vročini,« pomislim.

No, prav, saj smo v naši generaciji mogoče vsi ali večina nas pač bolj ali manj razvajeni, ampak to pa je gotovo preveč.

Moja sopotnica na sprednjem sedežu pa očitno še ni imela dovolj. Ko smo se peljali mimo Celja, je moja "prijateljica" ugotovila, da je tista cerkev tam blizu Celja tako lepa in tako zanimiva, da bi jo zelo rada videla. Ja, saj tista cerkev je res zanimiva, že mnogo let se tudi mi pogovarjamo, da bi se jo splačalo videti, saj je zelo moderna in drugačna. No, mi je še nismo videli, moja "prijateljica" pa jo je gotovo, saj je njena mami takoj rekla, da lahko naslednji teden izstopita iz avtobusa in gresta malo na izlet po Celju in si cerkev ogledata.

In smo se peljali naprej, sopotnici na sprednjem sedežu pa sta ugotavljali, kaj vse bi se še dalo videti v Celju in kje imajo kakšne zanimive trgovine, seveda z oblekami. In sta bili spet pri odtenkih roza in vijolične, vključno z barvo kape. Za bruhat! Vožnja se je tako zelo vlekla, jaz pa sem zavijal z očmi in gledal svojo mami, da naj le posluša, kaj je to prava razvajenost. Sem že razmišljal, da bom težil z barvnimi odtenki, ko mi bo naslednjič rekla, da tega in onega pač ne bom dobil ...

Vročina ne prizanaša, klima dela bolj slabo, mali razvajenki postane slabo in nasloni glavo na mamina kolena. »Hvala bogu, bo vsaj utihnila,« pomislim. Mami jo boža, ji briše pot po čelu in ji vzame kapo z glave. In šok, o bog! Hkrati z besedami njene mamice, ki jo tolaži, da je včasih tako po terapiji, pa mi tudi postane jasno. Moja razvajenka je brez las, bela porcelanasta punčka je bila v Ljubljani na kemoterapiji in z mamico se vračata domov.

Sram me je, najraje bi sedel k njej in se dogovoril, da bomo šli skupaj pogledat tisto cerkev v Celju, z mojo mami pa naj iščeta vse odtenke vijolične, saj tudi ona zelo rada nakupuje. Še rajši bi ji šel kupit še belo kapo, ker bi pristajala k beli jakni, ki jo je imela oblečeno.

Biti nestrpen in nevljuden, presojati ljudi le na podlagi izgleda ali trenutnega obnašanja ... Ja, mnogokrat to počnemo, pa se niti ne zavedamo, da ljudi lahko s tem tudi prizadenemo. Moja porcelanasta punčka verjetno ni čutila moje nestrpnosti, sam pa vem, da sem jo presodil napačno.

Nisem je več videl, upam pa, da je videla tisto cerkev, dobila tiste in takšne odtenke krila v roza barvi in ozdravela.

SVETOVNI DAN KNJIGE

*V Ljubljani so že vsi zbrani,
pred knjigarnami stojijo razigrani.
Komaj čakajo, da novo knjigo spet dobijo
in se v njeno vsebino potopijo.*

*Najbrž vse vas že zanima,
le zakaj v Ljubljani taka zmeda?
In zakaj Ljubljana polna je nereda?
Otroci vam brž lahko povemo,
da svetovni dan knjige slavimo.*

*Ker Ljubljana je ugledno mesto,
pohitite na Celovško cesto.
Po njej do Mestne hiše,
kjer dobro se vam piše.
Tam slavnostnega dogodka se udeležite
in še knjigo zastonj dobite.*

Maša Gostič, 7.a

TIHA PESEM

*Tišina prostor napolnjuje,
se v njem ti naseljuje.
Hrup jo zmoti,
da zbeži v zaroti.
V gozdu pesem svojo poje,
kakor uspavanka mamice moje.
Ponoči vsi spijo,
tišino zamudijo.
Hrup tišino zjutraj spodi,
da vsa prestrašena odleti.
Zvečer pa spet bedi med nami,
da smo zopet vsi zaspani.*

Maša Gostič in Lucija Strojan, 7.a

Timotej Resnik

Moja prva lekcija »enajste šole pod mostom«

Od nekdaj sem bil zelo zvedav, radoveden otrok. Vse, kar je bilo novega, sem moral pretipati, preizkusiti ali vsaj okusiti. Včasih se je izkazalo za dobro, ker sem se tako naučil kaj novega, nemalokrat pa sem zaradi te svoje lastnosti moral nositi tudi kakšne boleče posledice.

Uživam ob vodi, v raziskovanju obale, iskanju školjk, nabiranju kamenčkov različnih oblik in podobno. Vendar najraje od vsega sem imel in imam še vedno vse, kar je povezano z vodo – predvsem z morjem. Voda mi je od nekdaj pomeni tisti občutek svobode. Najbrž so me zaradi te moje ljubezni in zaradi dogodka, ki ga bom povedal v nadaljevanju zgodbe, starši zelo kmalu vpisali v plavalno šolo.

Z družino smo že od malega, več let zapored, počitnikovali ob morju, v Puli. Zgodilo se je nekega navadnega, poletnega dne, ko sem bil star tri leta. Takrat sem prvič, vsaj do tod mi seže spomin, zares občutil negativno plat svoje radovednosti. Kot vsak dan poprej smo se z družino odpravili na plažo pri pomolu. Voda je bila tam tudi precej globoka, zato sem bil navadno opremljen z rokavčki in ostalimi napihljivimi varnostnimi pripomočki. Varna, a moteča nadloga me je spremljala največkrat tudi takrat, ko sem raziskoval obalo.

Občudujoče sem gledal starejše otroke, ki so veselo skakali v morje s konca pomola. Sedel sem na pomolu in jih opazoval dolge ure, tako zanimivo mi jih je bilo opazovati, ko odskočijo v zrak, delajo preobrate in na koncu čofnejo v modro morje, potem pa zadihani in nasmejani pogledajo iz vode. Natančno sem jih opazoval, da sem videl, kako pritečejo, se odrinejo, skočijo ... Kako zabavno in vabljivo se mi je zdelo, pa še brez rokavčkov so. Takrat se je v moji glavi porodila ideja: »Če lahko oni, lahko tudi jaz.«. Misel na skok ni in ni zamrla, čakal sem le še na primeren trenutek.

Iz zadnjega čofotanja v morju ta dan smo se vrnili na pomol, kjer smo imeli svojo »postojanko«. Mama mi je snela rokavčke in me zavila v brisačo, da bi me osušila. Kmalu so k nam prispeli znanci, s katerimi so se starši zapletli v pogovor. Takrat sem začutil. »Da, to je pravi trenutek.« Izkoristil sem nepozornost staršev, izpustil sem brisačo in se pognal v dir po pomolu. Tekel sem, kolikor hitro sem mogel in se le še enkrat ozrl, ali je kdo opazil mojo odsotnost. »Niso, jeeee!« Pritekel sem do konca pomola in skočil. Bilo je kot, da bi letel. Nato pa čof v vodo. »Kaj pa sedaj?« Osupel sem začel hlatasti za zrakom, vendar je moja usta napolnila le morska voda. Goltal sem, a slane tekočine pa kar ni in ni bilo konca ... Mrzlično sem začel zamahovati z rokami in nogami. Tistih nekaj sekund, ki sem jih preživel pod vodo, je bilo groznih in neskončno dolgih. No, naposled me je le prineslo na površje in sem lahko med kašljanjem zajel nekoliko zraka. Preden me je morje ponovno vzelo pod gladino, sem zagledal očeta, ki se je, že oblečen, pognal v morje za mano. Začutil sem par toplih rok, ki so me sunkoma potegnile ven, na plano. Zdi se mi, da še nikoli nisem bil tako vesel, ko sem zagledal sonce in očeta. Čeprav je bil zaskrbljen,

se mu je na obrazu kmalu pojavil topel nasmeh, ki me je pomiril, kljub temu da sem kašljal in bruhal vodo.

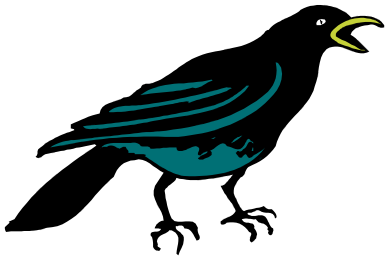
Posledica mojega prvega samostojnega skoka v morje sta bila oštevanje in kazen, namreč nadležnih rokavčkov se v naslednjih dneh skoraj nisem več znebil. Drugih posledic pa dogodek, kot bi morda mislili, ni imel, saj se vode tudi potem nisem bal.

Čeprav se je dogodek srečno razpletel, se je tisto malo zaupanja mojih staršev vame klavrno končalo. Sčasoma sem spoznal, da nasveti in opozorila le niso brezvezno govoričenje. Z leti sem si nazaj pridobil tudi zaupanje staršev. Še vedno sem radoveden in še vedno rad raziskujem novosti, le da sem sedaj bolj premišljen. Lahko bi se reklo, da je moj učitelj »enajsta šola pod mostom«. Takšen pač sem!

TIŠINA

Kadar na svetu nastane tišina,
povsod je po mestih prisotna milina.
Ob tišini otroci najlažje zaspijo,
starši pa se od njihovega kričanja odpočijejo.
Ob polnoči, ko že vsa mesta so prazna,
je tišina še tako bolj opazna,
vse mesto je tiho in prazno,
zato je ponoči zelo neopazno.
Ko pa dan se zbudi,
mesto spet zaživi.
Tišina pa zamre,
vrata nadležnemu hrupu odpre.

Maša Gostič, 7.a

VRANJI PREPIR

Vrana Jana in vran Jan,
zakonca sta 20 let,
se prepirata vsak dan,
ona pravi mu tiran.
Ona v službo še zahaja,
on si pokoj je že vzel,
zato ga vsak dan zvesto graja,
da jim kavč bo ves posnel.
Pa pride davi s to novico,
da v opero gre na balet,
da pa on z vso pravico,
gre z njo v opero na sprelet.
»Takrat bom fuzbal tekmo gledal«,
on ji pravi pravi kar tako.
»Jaz sem garala,
ves denar za karte dala,
ti boš pa nogometno tekmo gledal,
na kavču mi cel dan posedal!
Pa še nove čevlje sem staknila,
novo obleko sosedi ukradla,
da sem ji jo komaj sknila!
Jaz v službo pridno grem,
delam kolikor le smem,
to ti jaz takoj povem!
Jutri greš z mano tja,
pa kar brez ugovora!«

Tako se vrana je jezila,
pa vse perje bi si spulila.
Vran razhudi se močno:
»Ti boš meni blebetala,
ti ki kradeš, kakor sraka,
ki ti po videzu je enaka!«
Vrano to še bolj razjari,
da se z juho brž popari,
da jo mož za srako zmerja,
s tisto tatiko jo primerja!
»Pa se bova tako zmenila,
ti kar fuzbal bedni glej,
jaz pa k prijateljici odletim,
da se tvojih kart znebim!«

Lucija Strojan, 7.a

ZMAJ IN KNJIGA

Ljudje v Ljubljani že se veselijo,
da svoje knjige vsi dobijo.
Hitijo v knjižnice
in si ubirajo bližnjice.

Ljubljanski zmaj z gradu gleda.
Kaj pa je ta zmeda?
Vendar kmalu ugotovi,
da leto knjige v Ljubljani se godi.

Zato še on poleti,
da kakšno knjigo dobi.
V knjigarni kupi knjigo rumeno,
nato si zaželi še zeleno.

Čeprav dobro ve,
da dolgo časa bo potreboval,
preden bo obe prebral,
knjigo odpre in se zasmеji.

Medtem ko bere,
res mu prija,
saj tudi njega pogoltnila je
knjižna epidemija.

Ana Lešnik, 7.a

Kviz: Vzodna Evropa in Azija

1. Kakšno je površje vzhodne Evrope?

2. Katera vera prevladuje v Vzodni Evropi?

3. Katero rastje je značilno za vzhodno Evropo? (vsaj 3)

4. Meja med Evropo in Azijo poteka po gorovju _____ in reki _____, _____ morju in dveh ožinah _____ in _____. Meja med Azijo in Afriko pa čez _____ prekop. Čez Beringovo ožino mejita _____ in _____.

4. Kje je v vzhodni Evropi veliko rudnih bogastev?

5. Zakaj so še v Sovjetski zvezi zgradili trans sibirsko železnico?

6. Kateremu narodu v Aziji pravimo rastoča velesila? _____

6. Katera država je najbolj razvita in katera najmanj v Aziji?

7. Naštej 3 polotoke v Aziji.

-
-
-

8. Naštej 3 otočja v Aziji.

-
-
-

9. Kako se imenuje gorska veriga, v kateri je tudi najvišja gora na svetu?

10. Kako se imenuje 2. Največja puščava na svetu? Zakaj je nastala? V čem se razlikuje od Sahare?

MODA!

Tudi na naši šoli imamo modo! Zdaj pa boste izvedeli, kako so se učenci oblačili v letu 2010.

PUNCE

Priljubljene so oprijete kavbojke (na korenček),
ter majice živih barv z zanimivimi motivi.
Moderne pa so tudi daljše verižice ter spuščeni
lasje na stran.

FANTJE

Večina fantov nosi
skejterske jopice ter
široke kavbojke.
Majice so večje, z zanimivimi
napisi ali poslikavami.

Iris Jerant in Manca Turk

Učni list

1. S čim lahko prikažemo Zemljino površje (naštej vsaj 2 stvari).

1/

2. Naštej vsaj 2 merili za zemljevide.

2/

3. Na kaj delimo zemljevide (naštej vsaj 3 primere)

1,5/

4. Dopolni besedilo.

Zemlja je _____, ki kroži po elipsasti tirnici _____, okrog _____.
_____ je zvezda stalnica. Naš najbližji planet je _____. Najbližje soncu je _____.
Imenovali so ga po rimskem bogu trgovstva. Največji planet je _____, največ lun pa ima
_____. Planete delimo na _____ in _____, _____ obdaja plast
planetoidov.

6/

5. Razloži naslednje besede.

Vesolje ali Kozmos _____

Rimska cesta _____

Planetoidi _____

3/

6. Obkroži pravilne trditve .

Ob rekah so se razvile največje civilizacije. DA/NE

Največ ljudi živi ob rekah. DA/NE

Misisipi je druga najdaljša reka. DA/NE

Nil je najdaljša reka. DA/NE

4/

7. Naštej tri razloge, zakaj je dobro živeti ob rekah.

3/

8. Naštej tri slabe razloge za življenje ob reki.

3/

Kriterij :

odl:23,5-21,5

pdb:21-19,5

db:19 -16,5

zd:16- 12

Arne Jevnikar